

Hồi 28

NHỜ THÔNG TUỆ PHANH PHUI BÍ ẨN LỘ DÃ TÂM XUẤT LỘ U HỒN

Có tiếng của lão Mã Bình kêu lên:

- Cả hai đều biết cách nhập trận ! Cả hai rồi sẽ đi trở ra an toàn.

Đoàn Minh Tứ dù không muốn cũng phải nhắc nhở một sự thật:

- Nếu không có tín vật ...

Vũ Văn Như Hóa như người đang mơ chợt tỉnh lại:

- Hà nhi ! Phụ thân sẽ vào với con.

Tiền Huỳnh kịp lao đến và giữ lão Vũ Văn lại:

- Lão Tam ! Lão phát cuồng rồi ư? Bằng vào võ công của lão, lão đi vào cũng chỉ nạp mạng mà thôi.

Đúng lúc đó, những tiếng rú rít từ bên trong Thạch Phong Thành lại vang lên, giống như lần trước đó, khi Cao Phi và Hà Vi Nghĩa đi vào Thạch Phong Thành.

Hà Vi Nghĩa thất sắc hô hoán lên:

- Lão nhân ở trong Thạch Phong Thành đang động thủ đó.

Nghe thế, không hện mà đồng những ai đã từng quen biết Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà cùng một lúc há miệng kêu than:

- Vậy là xong ! Tín vật không có, bản lãnh thì non kém, tiểu tử và vị cô nương kia khó mong toàn mạng.

Tuy nhiên, do không muốn Vũ Văn Như Hóa vì quá thương xót ái nữ sẽ có những hành động không hay, Tiền Huỳnh vội tìm lời trấn an.

- Mọi người chớ vội đoán bừa. Theo ta, kẻ có võ công non kém như Cao Phi vẫn còn an toàn đi trở ra, tiểu tử và ái nữ của Vũ Văn lão huynh phúc lớn, mạng lớn, trước sau gì cũng quay trở lại cho xem.

Mã Bình và Chu Bất Nhược hiểu được ý nghĩ của Tiền Huỳnh nên cũng vội vàng tìm lời để trấn an lão Vũ Văn vừa ngăn không cho lão Vũ Văn xông bừa vào Thạch Phong Thành.

Và Vũ Văn Như Hóa sau khi điềm tỉnh lại, nếu lão không còn mù quáng vì bi thương nữa thì lão cứ như người phát cuồng khi nghĩ đến người đã bức Vũ Văn và Vũ Văn Ngọc Hà phải đi vào chốn tử địa.

Lão long mắt lên sòng sọc và chột quát lên khi phát hiện được một chuyện kinh thiên động địa nữa:

- Bọn Bắc Cương đâu rồi? Bọn chúng đã lẫn đi đâu rồi? Tiêu Đạt Nhân ! Mụ quái bà ! Bọn người đâu?

Mọi người cùng ngơ ngác nhìn quanh. Quả nhiên bọn Bắc Cương môn hạ, kể cả mụ phu nhân Lão tổ và lão Minh chủ ác ma Tiêu Đạt Nhân không hiểu đã bỏ đi từ lúc nào.

Ngươn Trí đại sư khi phát hiện được vội nói lên điều lo ngại mà đại sư vừa nghĩ ra :

- A di đà Phật! Chư vị anh hùng hãy cẩn trọng. Bọn chúng bỏ đi như thế này hẳn phải có ý đồ bất lợi đối với võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Hôm nay vì lực lượng của chúng không bằng chúng ta nên chúng rút lui. Nhưng vì dã tâm xưng bá võ lâm của chúng vẫn còn, kể từ lúc này chúng ta phải hiệp lực lại và cùng nghĩ ra những biện pháp đối phó.

Ngươn Tuệ đại sư vội tiếp lời:

- A di đà Phật! Bần tăng nghĩ như thế này: bọn chúng chắc chắn sẽ chia đường và tập kích chúng ta. Ngay bây giờ, các phái nào có sơn môn ở cùng phương hướng xin đi chung với nhau thành một đoàn, chớ có đi riêng rẽ.

Do đã biết công phu của bọn Bắc Cương môn hạ lợi hại như thế nào, những phái như Nga My và Côn Luân vì không thuận đường như các phái kia và do không có lực lượng đông đảo bằng nên cứ nhốn nháo không yên khi nghĩ đến việc sẽ bị bọn Bắc Cương môn hạ đánh úp.

Ninh nữ hiệp, trưởng môn phái Côn Luân cứ nhìn sang Thạch Viễn Cung, trưởng môn nhân của phái Nga My, nhưng không sao mở miệng được.

Đến khi Thạch Viễn Cung há miệng định kêu cầu các phái kia nghĩ cách trợ giúp thì ở Thạch Phong Thành lại có chuyển biến.

Thạch Phong Thành dần dần hiện ra. Điều đó có nghĩa là quái phong đã tan biến đi và Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà nếu không xuất hiện ngay lúc này thì không bao giờ còn đi trở ra nữa.

Đợi thêm một lúc, Vũ Văn Như Hóa đột nhiên phóng người lao vọt đi khi tin chắc rằng số phận của Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đã như số phận của bao kẻ xấu số khác trước đó.

Vừa lao đi, lão Vũ Văn vừa kêu rú lên:

- Mụ quái bà ! Ta phải giết mụ ! Tiêu Đạt Nhân ! Trả mạng con ta đây.

Thấy thế, Mã Bình và Tiền, Chu lão liền đuổi theo.

Hồ Nam Nhất Trung Trưởng Đoàn Minh Tứ sau một lúc ngẫm nghĩ cũng đuổi theo, làm cho Hà Vi Nghĩa phải bối rối và không biết phải lưu lại với một vị sư phụ là Ngươn Trí đại sư hay phải chạy theo ba vị sư phụ kia là Đoà, Tiền, Chu tam lão?

Khẽ vái chào thi lễ với chưởng môn phương trượng. Ngươi Trí đại sư bèn ra dấu cho Hà Vi Nghĩa. Cả hai cùng một lúc tung người đi theo hướng của Đoàn Minh Tứ mới đi.

Các phái còn lại do không biết phải có hành động gì cho đúng vào lúc này bèn lần lượt rút lui, môn phái nào về sơn môn của môn phái đó.

Võ Đang, Thiếu Lâm và Hoa Sơn đi chung một đường.

Không Động, Điểm Thương do ở gần Tổng đàn Cái Bang nên họp lại với nhau thành đoàn thứ hai.

Côn Luân và Nga My đành phải đánh liều với số phận. Họ hi vọng bọn Bắc Cương sẽ không nghĩ đến họ, vì họ chỉ là hai phái ở những nơi xa xôi hẻo lánh, địa thế không mấy thuận lợi.

Nhưng mọi việc không đơn giản như họ nghĩ. Có mấy ai học được chữ ngờ.

Cũng như Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà vậy, có ai ngờ số phận của cả hai sẽ không như mọi người đã nghĩ.

Ngay khi luồng quái phong xuất hiện, buộc mục lão bà phải hoảng hốt lùi lại, Vũ Văn Ngọc Hà vì nhận ra thực trạng liền cầm lấy tay Viên Kỳ Hải và kêu lên:

- Đại ca ! Chúng ta đã lọt vào Thạch Phong Thành rồi. Làm gì bây giờ đại ca?

Tuy ngoài miệng thì hỏi như vậy, nhưng Vũ Văn Ngọc Hà vì không dám cũng không muốn mạo hiểm, đã nhanh chóng lôi kéo Viên Kỳ Hải đi trở ra.

Nào ngờ, đối với Viên Kỳ Hải việc xuất hiện của quái phong lẫn việc vô tình lọt vào Thạch Phong Thành lại có sức thu hút chàng thật mãnh liệt.

Viên Kỳ Hải bèn vận lực vào tay như muốn thoát khỏi sự trì kéo của Vũ Văn Ngọc Hà:

- Muội có muốn ra thì ra một mình đi. Ta sẽ không cam tâm nếu chưa khám phá được mọi bí ẩn ở nơi này.

Do công lực không bằng, Vũ Văn Ngọc Hà không sao giữ Đông Phương Thanh Vân Viên Kỳ Hải.

Và khi Viên Kỳ Hải di chuyển thêm vào bên trong độ nửa trượng, một cơn gió lốc hung hăng chọt nổi lên làm cho Vũ Văn Ngọc Hà sợ đến khiếp vía:

- Đại ca ! Chờ muội với. Muội sẽ đi theo đại ca ... ! Đại ca đâu rồi?

Ngọc Hà chỉ ngừng kêu khi Viên Kỳ Hải đột nhiên quay trở lại với nàng.

Không để Vũ Văn Ngọc Hà kịp phản ứng, Viên Kỳ Hải vội lên tiếng:

- Thạch Phong Cổ Trận này không như lệnh tôn đã suy đoán. Nếu muội thật sự muốn đi với ta thì hãy hành động y như ta đang làm đây.

Nói xong, Viên Kỳ Hải liền nương theo cơn gió lốc để bước chệch về bên tả ba bước...

Do dự giữa đi vào và đi ra, chọn lựa giữa phụ thân rồi sẽ ngóng trông. Và Viên Kỳ Hải không biết đến lúc nào quay lại, Vũ Văn Ngọc Hà sau đó vội dịch chuyển theo bên cạnh Viên Kỳ Hải.

Nàng ta vội hỏi:

- Cổ trận đã thay đổi như thế nào, đại ca?

Viên Kỳ Hải nghiêm nghị giải thích:

- Trong Tứ Tượng, phạm Đông vị phải chuyển động, còn ba phương hướng còn lại: Tây, Bắc, Nam phải ổn định. Đằng này, Tây vị lại chuyển động, muội nghĩ thế nào?

Ngọc Hà đáp sau khi suy nghĩ thật nhanh:

- Nếu Tây vị chuyển động chẳng lẽ hai cửa sanh, tử đã bị thay đổi? Đại ca đang nghi ngờ điều gì?

- Hừ ! Còn nghi ngờ điều gì nữa? Nếu chủ nhân hiện giờ của Thạch Phong Thành đúng là Bắc Cương Lão tổ thì lão đã quyết tâm sát hại bất kỳ ai đi vào Thạch Phong Thành. Bất kể người đi vào đó có hay không có tín vật.

- Nhưng sao Hà Vi Nghĩa lại nói khác?

- Do đó ta đoán rằng Bắc Cương Lão tổ là hạng người tráo trở. Vì lão thấy vẫn có người đi vào được Thạch Phong Thành nên lão đã kịp thời biến đổi cổ trận. Bây giờ, Hà Vi Nghĩa dù có muốn đi vào đây lần thứ hai, ta e cũng không sao thực hiện được.

- Cổ trận đã bị thay đổi, đại ca không sợ sao?

Viên Kỳ Hải cười lạnh:

- Do ta đã quyết tâm đi vào nên việc sợ hay không sợ đối với ta đâu có giá trị gì? Và lại, vất vả những nửa năm để được lệnh tôn truyền thụ cho thuật Kỳ Hoàng, theo ta thời gian đó không uổng phí.

Ngọc Hà kinh ngạc:

- Với cổ trận biến đổi này, đại ca nghĩ được phương pháp nhập trận ư? Muội còn chưa hiểu gì, đại ca làm cách nào hiểu mau như vậy?

Viên Kỳ Hải không thể giấu được sự hài lòng và đặc ý:

- Tuy ta chưa dám nói chắc, nhưng muội đừng lo. Rồi chúng ta sẽ khám phá được mọi bí ẩn và sẽ quay trở lại an toàn.

Ngọc Hà dù đã thụ giáo thuật Kỳ Hoàng ở thân phụ từ tấm bé, nhưng do tư chất không được đỉnh ngộ bằng Viên Kỳ Hải nên nàng hoàn toàn không kịp nghĩ gì. Nàng chỉ biết đã trọn tin tưởng vào Viên Kỳ Hải và theo sự chỉ dẫn của Viên Kỳ Hải mà thôi.

Huống chi, tư chất thông tuệ của Viên Kỳ Hải, chính phụ thân nàng Vũ Văn Như Hóa phải kinh ngạc và thán phục.

Suốt thời gian nửa năm lưu lại Hắc Lâm Kỳ trận, sự thật Viên Kỳ Hải chỉ cần một tuần trăng (độ ba mươi ngày) là đã tiếp thu được tất cả chân truyền của Vũ Văn Như Hóa rồi. Thời gian còn lại, Viên

Kỳ Hải dùng để ngấm nghĩ lại tất cả những gì chàng đã học, không riêng gì thuật Kỳ Hoàng. Qua đó, những biến đổi khác thường của các loại trận pháp đã được Viên Kỳ Hải nghĩ đến và tìm cách khắc phục.

Thạch Phong Cổ Trận này cũng vậy, Viên Kỳ Hải tuy không ngờ chủ nhân nơi này dám biến đổi từ trắng sang đen, từ tả sang hữu và từ trước ra sau, nhưng tựu trung vẫn không ngoài nguyên lý nghịch đảo, hoặc gọi là phản thực hoàn hư, biến hư thành thực, đổi âm sang dương, thiếu dương thành thiếu âm.

Do đó, dù phải vừa dịch chuyển vừa ngấm nghĩ nhưng tất cả các luồng quái phong khi xuất hiện vẫn không hề gây khó khăn hoặc cản ngại cho bước tiến của Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.

Một người thì do quật cường sẵn sàng mạo hiểm, còn người thứ hai thì vì trót lỡ đâm lao nên phải theo lao, hoặc giả có thể nói là Vũ Văn Ngọc Hà vì quá quan tâm đến Viên Kỳ Hải nên không nỡ lìa xa chàng, dù chỉ là nửa bước.

Viên Kỳ Hải vừa di chuyển vừa lẩm bẩm suy tính:

- Trung cung chuyển tả vị? Hừ, hay lẩm ! Đạp bộ phương Bắc xoay qua Đông vị tất sẽ tìm được Trung Cung.

Dịch chuyển theo lời nói này, Viên Kỳ Hải buột miệng cười lên:

- Hà ... Hà ... ! Phải là ta, ta sẽ đổi Hồng Môn ra xa hơn, chứ không thể quá gần Trung Cung như thế này. Đây gọi là Hữu Thực Trung Thực, còn theo cách của ta phải được gọi là Trung Hư Hữu Hư, sau đó mới Hữu Thực ! Hà ... Hà ...

Đang đắc ý cười lên thành tiếng như vậy, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà phải giật mình khi nghe một âm thanh ồ ồ vang lên:

- Bé con ! Liệu ngươi có làm được như lời ngươi nói không?

Đưa mắt nhìn về phía phát thoại, Viên Kỳ Hải phát hiện ra chủ nhân của giọng nói kia chỉ là một lão già có thân hình khô đét với mớ tóc trắng như bông xoắn tít ở đỉnh đầu.

Hiểu ngay lão nhân này chính là nhân vật được Hà Vi Nghĩa và Cao Phi nhắc đến lúc nãy, Viên Kỳ Hải ứng tiếng hỏi:

- Lão tiền bối là Bắc Cương Lão tổ?

Từ hai hốc mắt sâu hoắm của lão nhân chột bắn xạ ra hai tia nhìn lạnh lẽo vô hồn:

- Ngươi vẫn chưa đáp lời ta đấy, bé con !

Viên Kỳ Hải không hiểu sao lại tỏ ra quật cường không đúng lúc. Vẫn không chịu đáp lời, Viên Kỳ Hải chỉ lặp lại câu hỏi:

- Lão tiền bối có đúng là Bắc Cương Lão tổ không?

Song phương liền nhìn nhau và tỷ giao với nhau qua nhãn pháp.

Dù Viên Kỳ Hải có định lực kém hơn nên phải cúi đầu xuống, nhưng chàng quyết không nói là không nói.

Lão nhân kia đành phải đáp, sau khi buông một tràng cười dài thật dài:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Phải, ta chính là Bắc Cương Lão tổ đây. Bây giờ đến lượt ngươi phải nói rồi đó.

Hít mạnh một hơi thanh khí như muốn giữ mình cho thật điềm tĩnh trước ánh mắt thật sự ngạc nhiên của Vũ Văn Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải bỗng lấy từ xà cạp ra một vật mà Ngọc Hà đã từng nhìn thấy.

Đưa vật đó ra cho Bắc Cương Lão tổ xem, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi:

- Lão tiền bối có nhận ra vật này không?

Ngoài dự đoán của Viên Kỳ Hải, Bắc Cương Lão tổ khi nhìn thấy Thiết Chỉ Hoàn đã không còn bình thản được nữa.

Lão chợt phẩy tay về phía Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.

Một luồng kinh lực liền xuất hiện. Đó chính là Hắc Sát Phi Trảo công như Hà Vi Nghĩa và Cao Phi đã nếm trải. Và lúc đó, do sự động thủ của Bắc Cương Lão tổ, những người đứng bên ngoài Thạch Phong Thành đã cảm thấy quái phong vần vũ khác lạ và có kèm theo những tiếng rú rít kỳ quái.

Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đương nhiên là bị trảo kinh đẩy bật ra và lăn lông lốc trên nền đá của Cổ Thành, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cố sức hét lên:

- Tín vật đã có rồi, sao lão tiền bối lại hạ thủ?

Lão nhân bật cười :

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Ta hạ thủ ngươi mà ngươi còn sống và còn nói được ư? Là ta chỉ muốn nhìn cho rõ vật mà ngươi gọi là tín vật thôi.

Ngạc nhiên đến vô tưởng, khi Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đứng được lên và nhìn lại, cả hai cùng sững sờ khi nhận ra trên tay của lão nhân bây giờ chính là Thiết Chỉ Hoàn mà trước đó do Viên Kỳ Hải còn giữ lấy.

Lão đã dùng trảo kinh mà nhiếp mất vật từ lúc nào rồi, nhưng Viên Kỳ Hải tịnh không hề hay biết.

Đang khi lão nhân xem xét vật đó, Ngọc Hà ngơ ngác hỏi chàng:

- Sao đại ca biết tín vật mà lão cần chính là vật này?

Sợ lão nhân có thính lực lợi hại sẽ nghe được, Viên Kỳ Hải nghiêng đầu nói thật khẽ vào tai Vũ Văn Ngọc Hà :

- Là ta đoán ! Nhưng không sợ lắm đâu. Muội không nên hỏi bất kỳ một lời nào nữa, nguy hiểm lắm.

Lão nhân sau khi xem xong liền hỏi:

- Ở đâu người có vật này?

Chàng đáp:

- Vật đó luôn ở bên mình của tại hạ, ngay từ khi tại hạ còn bé.

- Người có liên quan gì đến Long bang chủ Vô Vi Thanh Ngư Bang?

Đây là điều mà chính Viên Kỳ Hải từ bấy lâu nay vẫn nghi ngờ. Do đã có những toan tính từ trước, Viên Kỳ Hải bèn hỏi ngược lại:

- Lão tiền bối không đoán được ư?

Lão nhân chợt xạ nhìn Viên Kỳ Hải :

- Người là đứa bé năm nào được Long bang chủ mang vào đây?

Viên Kỳ Hải lặng thinh, không đáp. Vì dù có muốn đáp thì chàng cũng đâu có biết gì để mà đáp.

Lão nhân chợt hỏi:

- Người được bao nhiêu niên kỷ?

Chàng đáp và bồi hồi chờ đợi sự phản ứng của lão nhân kia:

- Còn mười sáu ngày nữa tại hạ sẽ tròn mười tám tuổi.

Lão nhân sau một lúc bấm đốt ngón tay liền gật đầu cười dài:

- Ha ... Ha ... Ha.. ! Đúng là người. Sao phụ thân người không đến mà phải sai người đến.

Viên Kỳ Hải thần trí phải hoảng loạn khi nghe lão hỏi câu này. Chàng mơ hồ hỏi lại:

- Phụ thân ư?

Lão gật đầu:

- Phải ! Phụ thân người, Long bang chủ sao không đến như đã ước hẹn.

Những gì Viên Kỳ Hải nghi vấn trong chốc lát đã được minh bạch. Tâm trí dần dần trở lên minh mẫn Viên Kỳ Hải hoàn toàn bình tâm khi tiếp tục đối đáp với Bắc Cương Lão tổ, mặc cho Vũ Văn Ngọc Hà cứ như người sống trong mơ, nghe nhưng không hiểu hoặc có hiểu thì cũng chỉ là hiểu mơ hồ.

Viên Kỳ Hải đáp:

- Tiên phụ không may đã mệnh chung. Tại hạ sẽ thay người để thực hiện cuộc ước hẹn.

Hai mắt của Bắc Cương Lão tổ chợt nhắm lại và chỉ là nhắm hờ. Và từ hai kẻ hở ti hí trên đôi mắt của lão vẫn còn bắn xạ ra hai tia nhìn bao trùm lấy toàn thân Viên Kỳ Hải, khi lão hỏi:

- Kết quả như thế nào?

Viên Kỳ Hải thoáng hoang mang:

- Kết quả ư? Là kết quả gì?

Hai mắt của Bắc Cương Lão tổ đột nhiên mở toang ra:

- Còn kết quả gì nữa? Phụ thân người đã nói những gì với người?

Trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, Viên Kỳ Hải phải cố hết sức trấn tĩnh mới lên tiếng được :

- Lúc tiên phụ qua đời, tại hạ đến không kịp nên không thể nghe được những gì cần nghe.

Bất ngờ, Bắc Cương Lão tổ ném trả Thiết Chỉ Hoàn cho Viên Kỳ Hải. Lão gay gắt hỏi:

- Vậy người đến đây để làm gì? Ta chỉ cần kết quả của lời hứa mà phụ thân người đã hứa. Chưa có kết quả, người đến có ích gì chứ?

Hít mạnh một hơi đầy lồng ngực, để tăng thêm đờm lược, Viên Kỳ Hải đáp lại:

- Khi giao lại tín vật này cho tại hạ, tiên phụ chỉ kịp dặn tại hạ là đến tận nơi này, vì không biết giữa tiên phụ và lão tiền bối đã có những điều hứa hẹn gì, tại hạ buộc lòng phải đến để biết tỏ tường thực hư.

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Biết tỏ tường thực hư ư? Nếu vậy, sao người không đến sớm hơn? Mười bảy năm trường ta chờ đợi, để rồi khi người tìm đến lại là đến để hỏi ta và để biết tường thực hư mà thôi. Người dám bỡn cợt với ta sao, Long tiểu tử?

Lần đầu tiên nghe một người đối diện gọi bằng họ Long chứ không phải họ Viên, Viên Kỳ Hải không hiểu sao cảm thấy phấn kích lạ.

Bất chấp Bắc Cương Lão tổ có thể sẽ phẫn nộ, Viên Kỳ Hải vẫn tiếp tục hỏi dò:

- Rốt cục là điều gì đã xảy ra? Tiên phụ và lão tiền bối đã giao ước những gì?

Bắc Cương Lão tổ vụt đứng lên. Đến lúc đó Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà mới biết lão chỉ còn một chân. Và nơi mà lão vừa ngồi chính là một bệ đá, một vị trí thuận tiện cho lão dù có buông lỏng một chân lành lặn và một chân bị phế bỏ mà không bị người đối diện nhận ra điều này.

Trụ trên một chân tả, lão chợt nói trong nụ cười lạnh:

- Ta hỏi người: Kẻ mà ta muốn loại bỏ đã được phụ thân người thực hiện chưa?

Lần thứ hai Viên Kỳ Hải phải hoang mang, vì chàng không hề dự kiến là sẽ nghe lão nhân kia lên tiếng hỏi một câu tương tự như câu này.

Dù có thông tuệ hoặc đỉnh ngộ đến đâu đi nữa, Viên Kỳ Hải cũng không tài nào đoán được kẻ mà lão nhân muốn loại bỏ là ai, nên chàng đành phải hỏi lại:

- Lão tiền bối đang đề cập đến ai?

Lão rút lên bằng một giọng đầy uất hận:

- Phu nhân của ta ! Tiểu tử, rõ ràng là người không hề biết tí gì. Cả người lẫn phụ thân người đã làm ta thất vọng. Hừ !

Đâm hoảng, Viên Kỳ Hải bèn nương theo câu trả lời quá rõ ràng của lão để đáp xuôi theo lão:

- Nếu là điều này, tiên phụ đúng là đã làm cho lão tiền bối phải thất vọng.

- Sao? Theo như người nói thì mục ta vẫn còn ung dung sống trên cõi đời này?

Lờ mờ đoán được câu chuyện, Viên Kỳ Hải đáp:

- Rất tiếc ! Tiên phụ tuy đã tận lực nhưng vẫn phải bất tòng tâm.

Bắc Cương Lão tổ gầm lên:

- Bất tòng tâm là sao? Không lẽ chính mục ta đã đưa phụ thân người đến chỗ chết?

Hiểu thêm một chút nữa, Viên Kỳ Hải thật sự phải rít lên:

- Không sai ! Chính là mục quái bà.

Há miệng cười dài, Bắc Cương Lão tổ ra chiều kinh ngạc khi lên tiếng sau đó:

- Ha ... ha ... ha ... ! Nghĩa là phụ thân người dù đã được ta điểm hóa vẫn không là đối thủ của mục ta? Ha ... Ha ... Ha ! Vậy mà theo khẩu khí của phụ thân người ta cứ tưởng phụ thân người phải có bản lĩnh nghiêng trời lệch đất kia. Hóa ra cũng chỉ là một kẻ vô dụng. Vô dụng !

Nghe lão quát mà Viên Kỳ Hải phải động nộ và dâng trào hào khí đến tận chín tầng mây. Chàng cũng quát lại:

- Tiên phụ không phải là hạng vô dụng như lão tiền bối cười khinh.

Lão quắc mắt nhìn chàng :

- Nói vậy, phụ thân người đã trúng phải ám toán ư? Phải vậy không?

Chàng ầm ừ đáp xuôi theo:

- Đúng vậy ! Bằng không ...

Viên Kỳ Hải giả vờ buông lỏng và hi vọng Bắc Cương Lão tổ sẽ mắc câu.

Quả nhiên lão bỗng cười lên:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Ta đã nói rồi, mục ta là kẻ đa mưu túc kế, gian ngoa xảo quyết đến thành tinh. Tại sao phụ thân người lại không cẩn thận đề phòng. Nếu vậy, phụ thân người đâu khác gì kẻ vô dụng như ta vừa nói chứ? Ha ... Ha ... Ha ...

Câu chuyện càng lúc càng sáng tỏ, và càng được sáng tỏ hơn khi Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà nghe lão lẩm bẩm. Không hiểu là lão muốn phân minh hay đang muốn tự lập luận với lão?

- Vì võ lâm Trung Nguyên, phụ thân người đã đồng ý loại bỏ mục thay ta. Đáp lại ta sẽ từ bỏ dã tâm của ta. Bây giờ phụ thân người thì lại chết, mục ta sống vẫn sống, ta có nên giữ những gì ta đã

hứa với phụ thân người không? Mười bảy năm dài chờ đợi của ta, ai sẽ bồi hoàn cho ta đây? Ta phải làm gì đây?

Và ngay khi Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đã minh bạch mọi chuyện có liên quan giữa Bắc Cương và võ lâm Trung Nguyên, có liên quan đến sự thất tung một cách kỳ quặc của Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang và lời ước giao với Bắc Cương Lão tổ, cả hai chưa kịp mừng thì đã nghe Bắc Cương Lão tổ cười khan thành tiếng:

- Hừ ! Hai người thử nói xem. Ta phải xử trí hai người như thế nào đây? Ta cho hai người tự lựa chọn đó.

Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà ngơ ngác nhìn nhau. Vì mọi chuyện không ngờ lại đúng như Viên Kỳ Hải tiên đoán, Bắc Cương Lão tổ một khi biến đổi Thạch Phong Cổ Trận là lão đã có sẵn chủ trương để đối phó với người sẽ mang tín vật đến.

Thấy cả hai cứ ngơ ngác như vậy, Bắc Cương Lão tổ đột nhiên cười lên ngạo mạn:

- Ha ... ha ... ha ! Dẫu sao thì ý nguyện của ta cũng đã thành toàn. Ta sẽ đường hoàng quay trở lại Bắc Cương. Mỗi hận của ta sẽ do chính tay ta đòi lại. Ta không cần phải nhờ ai khác. Ha ... Ha ... Ha ... ! Ta sẽ đập bằng võ lâm, sẽ làm cho Trung Nguyên phải rung chuyển khiếp sợ. Nghĩ tình phụ thân người, ta sẽ dễ dãi với hai người.

Còn chưa biết sự dễ dãi của lão là gì, Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đột nhiên thấy lão vỗ hai tay vào nhau.

Bộp ! Bộp !

Như những bóng u linh dám chường mặt giữa ban ngày, hai bóng nhân ảnh mờ ảo bỗng xuất hiện ngay trước mặt lão.

Quay sang nhìn hai bóng nhân ảnh, lão đặc ý lên tiếng:

- Đây là hai trong Thập Bát U Hồn do ta tự tay huấn luyện. Nếu hai người bọn người hiệp lực lại và vẫn được bình thủ với thuộc hạ của ta thì ta sẽ cho hai người yên ổn rời khỏi nơi này. Ngược lại, nếu hai người thất bại, thì đừng trách ta sao lại quá vô tình. Động thủ đi.

Bằng những bước nhảy cứng đờ, hai bóng nhân ảnh kia chỉ trong thoáng chốc đã lao đến Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà.

Vì không còn cách nào khác để lựa chọn, và lại thà giao đấu với bọn U Hồn này còn hơn là giao đấu với chính Bắc Cương Lão tổ vốn có bản lãnh tối thượng. Viên Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà liền ra tay, không dám chậm trễ.

Vù ! Vù !

Ào ... Ào ...!

Thân thủ của hai U Hồn kia không ngờ lại quá đổi nhanh nhẹn. Hoàn toàn câm lặng, hai U Hồn nọ chỉ cần một bước nhảy đã làm cho hai chưởng Lưỡng Nghi của Vũ Văn Ngọc Hà và Viên Kỳ Hải phải rơi vào khoảng không.

Vút !

Vút !

Vẫn nhảy nhót như những bóng u linh, hai U Hồn kia sau khi vờn song thủ ra thì tất cả là bốn ngọn trảo Hắc Sát liền đổ ụp vào người của Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà.

Hồn bất phuỵ thể, cả hai phải tận dụng đến tột độ bộ pháp Tứ Tượng Hồng Hoang mới kịp thời lẩn tránh được những ngọn Hắc Sát Phi Trảo lợi hại.

Nhân lúc tránh chiêu, cả hai liền phân khai để một chọi một với hai tên U Hồn.

Viên Kỳ Hải chợt gầm lên:

- Công phu quả lợi hại ! Xem chiêu.

Vù !

Ngọc Hà cũng lạnh lạnh hét lên giận dữ :

- Cuồng đồ chó hung hăng. Xem chưởng!

Ào ...

Trận long tranh hổ đấu liền khai diễn. Và là hai trận tử chiến giữa một bên là hai người và là người thật sự, còn một bên thì tuy cũng là người nhưng là hai nhân vật dường như đã mất hồn và được Bắc Cương Lão tổ gọi là U Hồn Nhân.

Công phu có phần cao minh hơn nên Viên Kỳ Hải có thể bình thủ với một U Hồn Nhân tương đối dễ dàng. Ngược lại, do công phu yếu kém hơn, Vũ Văn Ngọc Hà càng giao chiến càng bị hãm vào vòng nguy khốn.

Thấy vậy, để cả hai cùng phải bình thủ chứ không phải chỉ có một. Viên Kỳ Hải liền len lén quật vào U Hồn Nhân thứ hai để tiếp trợ ít nhiều cho Ngọc Hà.

Chàng quát lớn:

- Còn tại hạ đây !

Vù !

Ào ... Ào ...

Là U Hồn Nhân nhưng tên đang giao đấu với Ngọc Hà cũng vẫn còn thừa năng lực để phán đoán.

Nghe tiếng kinh phong xuất hiện từ phía sau, tên U Hồn Nhân chỉ khẽ quai tay lại là đã dễ dàng đẩy ra một trảo nhằm ngăn chặn chiêu chưởng tập kích của Viên Kỳ Hải.

Viu ... Viu ...

Ào ...

Ầm ! Ầm !

Nhẹ thở được một chút, Vũ Văn Ngọc Hà liền nhân cơ hội này để quật vào U Hồn Nhân những năm chưởng liên hoàn.

- Là U Hồn Nhân thì người phải ở Âm phủ mới phải. Đờ !

Vù !

Vù !

Tên U Hồn Nhân nọ chỉ vì giao chiêu với Viên Kỳ Hải nên phải rơi vào thế bị động khi Ngọc Hà ra chiêu.

Y dù đã kịp thời nhảy tránh nhưng hai trong năm chưởng của Ngọc Hà cũng quật phải vào người y.

Ầm !

Ầm !

Tên U Hồn Nhân bị trúng chưởng liên động nộ kêu lên:

- I ... I ...

Tiếng kêu của tên U Hồn Nhân thật là lạ lùng.

Và vì quá lạ lùng, Ngọc Hà do mãi ngơ ngẩn nên không kịp trở tay trước hai trào cực nhanh của đối phương.

Viu ...

Viu ...

Nhìn thấy sự thế, Viên Kỳ Hải vì quá lo lắng hco Ngọc Hà bèn lạng người lướt sang. Không hề chậm trễ, Viên Kỳ Hải liền ra chiêu mà không hề suy nghĩ.

- Đờ !

Vù ! Vù !

Ngọc Hà chỉ kịp thối lui, thì chưởng kinh của Viên Kỳ Hải đã lao đến.

Ngay tức khắc, dưới tác dụng kỳ quái do chưởng kinh của Viên Kỳ Hải đánh ra, hai chiêu trào lợi hại của tên U Hồn Nhân nọ không hiểu sao lại tự quật vào nhau, tạo thành vền vện một tiếng chấn kinh.

Ầm ! Ầm !

Tên uU Hồn Nhân nọ do bị chấn động phải lão đảo ngã nghiêng.

Đúng lúc đó, có hai tiếng hét đã cùng một lúc xuất hiện.

Một của lão Bắc Cương Lão tổ:

- Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học.

Một còn lại là của Ngọc Hà:

- Đại ca, ở phía sau !

Bởi có những hai tiếng hét, và tiếng hét này vô tình che lấp tiếng hét kia nên khi Viên Kỳ Hải phát hiện có một ngọn trảo kinh lao vào chàng từ phía sau thì đã muộn.

Ầm ! Ầm !

Hự !

Toàn thân chấn động, Viên Kỳ Hải đành phải buông bỏ thần trí và chìm vào bóng đêm đen.

Hồi 29

NGỖ PHẢI CHẾT KHÔNG NGỜ ĐƯỢC SỐNG HIẾU HỖN MANG PHÁT HIỆN SINH CƠ

Trước cảnh hỗn loạn của nhiều khối đá to lăn lóc ngã nghiêng ngay khi vừa tỉnh dậy Viên Kỳ Hải đã phải thốt lên lời ngạc nhiên:

- Ôi chao ! Sao lại thế này? Đây là đâu?

Và không còn nỗi vui mừng nào bằng khi Viên Kỳ Hải nghe âm thanh giọng nói của Vũ Văn Ngọc Hà chột vang lên rành rọt.

- Đại ca ! Đại ca đã tỉnh rồi ư? Muội cứ tưởng rằng ...

Viên Kỳ Hải ngồi bật dậy và nhìn về phía có tiếng phát thoại. Mặc dù đang cảm thấy văng vất nhưng Viên Kỳ Hải vẫn gắng gượng chấn an Ngọc Hà :

- Muội đã tưởng như thế nào? Là ta phải chết ư? Hà.. ! Làm sao ta chết được? Muội làm sao thế? Muội đang khóc đấy, phải không?

Có hai cánh tay mềm mại và nóng ấm chột cuộn quanh người chàng. Tiếp đó là tiếng nước nở ai oán của Ngọc Hà vang lên:

- Đại ca ... ! Đúng là muội đang khóc đây ! Vì bây giờ dù muội và đại ca chưa biết, nhưng trước sau gì chúng ta cũng phải chết mục ở đây thôi ! Muội không khóc sao được?

Dù đang có một cảm giác đê mê mà Viên Kỳ Hải chưa từng cảm thụ, do sự đụng chạm thân thể giữa chàng và một nữ nhân là Ngọc Hà, nhưng ngay khi Ngọc Hà dứt lời Viên Kỳ Hải cũng phải hoang mang và phải lên tiếng hỏi lại:

- Sao lại như vậy? Đây là đâu? Tại sao chúng ta đang sống mà muội vẫn đề quyết là chúng ta phải chết?

Ngọc Hà vẫn thút thít khóc khi tìm lời giải thích :

- Đây vẫn là Thạch Phong Thành. Vì hai ta đã bị bại trận nên lão tổ Bắc Cương đã giam giữ chúng ta ở đây. Nhưng không ngờ lão quái vật cũng quyết loại bỏ chúng ta. Lão đập phá Thạch Phong Thành nổ tung, suýt nữa đại ca và muội đã bị đá rơi xuống đê bẹp.

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Còn lão thì sao? Lão cũng tự hủy diệt chính lão à?

- Hừ ! Đâu dễ gì chứ? Theo muội, có lẽ lão đã kịp rút đi trước khi làm cho Thạch Phong Thành bị hủy hoại. Lão hãy còn những dã tâm của lão ma, đại ca quên rồi sao?

Viên Kỳ Hải không nên. Vì không quên nên chàng chợt hỏi:

- Lão đã đưa chúng ta đến đâu để giam giữ rồi mới làm nổ tung Thạch Phong Thành.

Viên Kỳ Hải thoáng nghi ngờ khi nghe Ngọc Hà đáp lại:

- Lão đã dùng Thạch Phong Thành Chi Thuộc để khai mở một thạch thất. Lão đã đưa muội và đại ca giam vào thạch thất này.

- Dùng Thạch Phong Thành Chi Thuộc ư? Trước đó, lão có nói lời gì không?

Ngọc Hà đáp lại sau một lúc cố nhớ:

- Có ! Lão có nói một câu !

- Là câu gì?

- Là đại ca thật tốt phúc nên mới được lão giam vào cùng một chỗ với phụ thân của đại ca.

- Chỉ có thể thôi ư?

Ngọc Hà thoáng nghi ngờ:

- Vậy đại ca đang trông chờ lão phải nói câu gì?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Vậy thì không ! Ta đâu có trông chờ lão phải nói lên câu gì nữa? Chỉ một câu này cũng là quá đủ cho ta rồi.

Ngọc Hà kinh ngạc:

- Đủ là thế nào? Dường như đại ca đang có vẻ vui mừng thì phải?

Viên Kỳ Hải thở ra nhẹ nhẹ:

- Chưa biết là ta có vui mừng hơi sớm không? Ta cần phải suy nghĩ thêm mới biết được.

Ngọc Hà hỏi vội:

- Đại ca cần suy nghĩ điều gì? Sao đại ca không nói cho muội biết?

Viên Kỳ Hải lại thở dài trước khi hỏi Ngọc Hà:

- Những gì ta đã cùng lão quái vật đổi lấy muội có hiểu một chút gì không?

- Muội đâu có hiểu gì? Có điều muội có nghĩ rằng hình như đại ca đã tự nhận Long bang chủ là phụ thân?

Viên Kỳ Hải chợt rít lên:

- Không phải là hình như mà là ta biết chắc như vậy !

- Đại ca dựa vào đâu mà biết được điều này?

- Chính lão quái vật đã nói.

- Lão ư? Lão đã nói lúc nào? Sao muội không nghe?

Đến lúc này Viên Kỳ Hải mới bắt đầu giải thích cho Ngọc Hà nghe những suy đoán của bản thân mà chàng trong khi đối đáp với Bắc Cương Lão tổ đã đoán được:

- Như những gì lão nói, ta biết rằng lão không những đã biết rất rõ về niên kỷ của ta mà chính Long bang chủ đã từng đưa ta vào đây để gặp lão. Thời gian lão đã nói thật là chính xác: mười bảy năm. Khi đó ta chưa đầy tuổi. Tiếp đó, khi người nuôi dưỡng ta, một nhân vật không hề biết võ công phải lâm bệnh mà mất chỉ giao cho ta duy nhất một vật này và thốt lên ba chữ Thạch Phong Thành. Bằng vào những sự kiện này ta tin chắc ta không ở họ Viên mà phải là họ Long. Phụ thân ta chính là Long bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Viên lão gia chỉ là dưỡng phụ mà thôi. Việc ta phải xa lìa tiên phụ có lẽ do người cần phải đi Bắc Cương để thực hiện lời đã hứa với Bắc Cương Lão tổ. Và mục đích của chuyến đi là để loại bỏ mụ quái bà thay cho lão quái vật. Có lẽ cảm nhận trước sự chẳng lành, người đã giao ta cho dưỡng phụ nuôi nấng. Và người không lưu lại danh tự có lẽ người muốn bảo toàn tánh mạng cho ta. Tuy là ta suy đoán nhưng ta tin chắc vào những suy đoán này.

Ngọc Hà vẫn còn bán tín bán nghi nên hỏi tiếp:

- Vậy còn việc Long bang chủ bị giam giữ ở đây thì sao? Sao Thạch Phong Thành Chi Thước lại do Long bang chủ cất giữ chứ không giao lại cho lão quái vật?

Viên Kỳ Hải lại ước đoán:

- Đó chính là điều làm cho ta có phần vui mừng việc tiên phụ bị giam giữ tại chính thạch thất này và việc tiên phụ mang theo Thạch Phong Thành Chi Thước, cả hai đã nói lên tiên phụ đã cất giấu một điều bí ẩn gì đó ở tại đây. Rất có thể điều bí ẩn này liên quan đến lai lịch của ta, và liên quan đến cái chết bất minh của người.

Ngọc Hà kinh ngạc trước những suy đoán táo bạo của chàng:

- Đại ca tin chắc như vậy sao? Đại ca định sẽ làm gì để kiểm chứng lại sự suy đoán này?

Viên Kỳ Hải chợt hỏi:

- Hỏa tập ! Muội có mang theo hỏa tập ở bên người không?

- Có ! Bật lên à? Đại ca !

Viên Kỳ Hải cười thành tiếng:

- Ta cũng có mang theo ! Thêm phần của muội nữa, ta nghĩ đã đủ.

Xoạch !

Viên Kỳ Hải bật ngọn hỏa tập của chàng lên.

Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn hỏa tập, cả Viên Kỳ Hải lẫn Ngọc Hà đều hoảng kinh hồn vía trước những gì họ đang nhìn thấy.

Đá đổ ngổn ngang, cả thạch thất bây giờ khó có thể gọi là thạch thất được. Tất cả những thành quách, những bức bích thạch đều bị hủy hoại. Cũng may cho cả hai, nhờ những khối đá tạo thành ngôi Cổ Thành đều to lớn khác thường nên khi bị rơi ra chúng vô tình nằm chồng chênh lên nhau, và tạo thành những lối thông thương đủ cho cả hai lách người đi qua.

Sau một lúc luồn lách và sục tìm quanh chỗ được gọi là căn thạch thất, Viên Kỳ Hải và Ngọc Hà chợt nhìn thấy có một nấm mộ được kiến tạo cũng bằng đá.

Tấm mộ chỉ do bị một khối đá đè phải nên đã phải xô bật ra khỏi nấm mộ. Và cả hai cùng kinh ngạc khi nhìn vào những dòng chữ được lưu trên tấm mộ chí:

“Ái thê chi mộ”

Vị vong nhân Long Kỳ Nam lập mộ.

- Đây là phần mộ của Long lão phu nhân. Hóa ra Long lão Bang chủ phu phụ cùng bị giam giữ ở đây.

Dù Ngọc Hà không lên tiếng để nói lên những điều này thì Viên Kỳ Hải cũng đã suy đoán được ngay khi nhìn thấy mộ chí.

Do đã suy đoán được như thế nào chàng vẫn kiên nhẫn tiếp tục kiểm tìm.

Chàng muốn tìm cho được những gì mà chàng cho là có thể minh chứng được thân thế của chàng.

Và chàng chợt giật mình đánh thót khi nghe Ngọc Hà bật kêu lên:

- Đại ca hãy nhìn xem ! Là vật gì được chôn giấu ở đây?

Nhìn theo hướng tay chỉ của Ngọc Hà, Viên Kỳ Hải chợt mắng thầm: Tại sao ta lại không nghĩ ra? Nếu phụ thân muốn tìm một chỗ kín đáo để giấu điều gì đó mà không sợ bị lão quái vật phát hiện thì đâu có chỗ nào tốt hơn chỗ này?

Đó chính là phần chân của tấm mộ chí.

Nếu tấm mộ chí không bị xô bật ra, làm cho vật mà Long bang chủ muốn giấu phải tự hiển lộ, có lẽ Ngọc Hà sẽ không nhìn thấy và lão Bắc Cương Lão tổ cũng không bao giờ ngờ được lại có một vật được Long bang chủ cất giấu tại đây.

Đó là một tấm Huyết thư được Long bang chủ dùng máu ghi trên một phần của tấm y phục.

“Hậu nhân nhĩ giám !

Người đến được nơi này hẳn phải là người nhận được Cương Chỉ Hàn Lệnh, tín phù Bang chủ của bốn Bang và có thể là giọt máu duy nhất của Long mỗ nữa.

Kỳ Hải ! Chỉ có thể là hài tử chứ không phải ai khác đang đọc miếng huyết tích của phụ thân.

Hài tử yên tâm, phụ thân đã để lại cho hài tử một lối thoát duy nhất để đào thoát khỏi Cổ Thành.

Cổ Thành ! Từ khi Cổ Thành đổi tên là Thạch Phong Thành, ta cũng không hề quan tâm. Chỉ đến khi ta nhận được chiến thư của Bắc Cương Lão tổ ta mới lần đầu đặt chân lên đây.

Do không muốn liên lụy đến huynh đệ trong Bang, ta đã ra lệnh cho toàn bang phải giải tán. Không một ai được tự tiện đi vào Cổ Thành để cứu ta, trừ phi bọn họ tìm được tín phù hoặc tìm được hài tử là người đang lưu giữ tín phù Bang chủ: Cương Chỉ Hàn Lệnh.

Hài tử đã đến có nghĩa là phụ thân đã phải bạc mệnh. Hài tử cần phải biết tất cả những gì đã xảy ra.

Đầu tiên là sự tàn độc của Hắc Sát Lão Đồ Vương. Ta đã diệt trừ Đồ Vương mà không biết rằng trên hắc vẫn còn có sư phụ, sư nương.

Vì muốn báo thù cho môn đệ, Bắc Cương Lão tổ đã gửi chiến thư đến ta.

Ta đã đến, đã giao đấu và đã bại trận. Mẫu thân con vì thế phải lưu mãi hình hài ở đây.

Vì hài tử ta phải gắng gượng kiếp sống thừa. Và cũng vì hài tử, ta phải chấp thuận điều kiện của Bắc Cương Lão tổ.

Ta phải thay lão để trừ khử cho được người đầu ấp tay gối của lão. Ngược lại, phu nhân của lão cũng không muốn nhìn thấy lão. Bởi lão đã bội phản mối tình chung thủy của phu nhân lão.

Để đổi lại điều kiện này, lão đồng ý cho ta đưa hài tử đi theo. Lão cũng đồng ý dẹp bỏ ý đồ xưng bá võ lâm của chính lão và cũng là của phu nhân lão. Lão đã chỉ điểm cho ta những yếu điểm trong công phu sở học của phu nhân lão.

Ta đã suy nghĩ nhiều về điều này. Nhận lời lão để giết chính phu nhân của lão. Sau này khi nghĩ lại chưa chắc lão đã chịu buông tha cho ta và buông tha cho đồng đạo giang hồ Trung Nguyên. Còn không nhận lời lão thì không những ta phải thiệt mạng mà hài tử tuy chỉ có một tuổi đầu cũng phải mất mạng. Ta đành phải chấp thuận.

Đọc được những dòng này, hài tử hãy tuân theo sự sắp xếp của ta, hãy vì đồng đạo giang hồ mà trừ khử cho được Bắc Cương Lão tổ. Hãy quay trở ra và tìm cho được bức chân dung của ta, do ta tự họa.

Kỳ Hải ! Ta kỳ vọng hoàn toàn vào hài tử ! Hãy đi đi !

Phía dưới tấm huyết thư có những nét ngoằn ngoèo ám thị cho Viên Kỳ Hải biết con đường ngầm duy nhất để đào thoát khỏi Thạch Phong Thành, vẫn còn có một dòng chữ nữa:

“Địa đạo này tuy ta đã tìm thấy, nhưng ta không thể bỏ đi được. Vì hài tử cứ luôn khóc đòi sữa, ta ... ! Vì hài tử, ta như nhụt hết nhuệ khí. Hài tử, đừng trách ta.”

Viên Kỳ Hải dù tâm tính rất quật cường, nhưng khi đọc xong những dòng chữ này không thể không rơi giọt lệ.

Chàng khóc to, rất to ... Bất kể là Ngọc Hà có cười chê chàng hay là không !

Không ! Ngọc Hà không hề cười. Ngược lại nàng ta càng khóc to hơn chàng nữa.

Ấn ước trong tiếng khóc của Ngọc Hà là tiếng nàng thốn thức:

- Đại ca ...! Long đại ca ... ! Hóa ra.. Hóa ra chàng là ... là hậu nhân của ... Long lão bang chủ ...

Chàng phải ... phải báo thù cho ... cho Long lão bang chủ ... phu phụ ... ! Muội quyết xả thân ... vì chàng !.. Muội sẽ giúp chàng ... báo thù cho ... lão chủ nhân phu phụ ...!

Không biết được bao lâu Long Kỳ Hải mới bình tâm lại. Chàng cười gằn thành tiếng khi nghe Ngọc Hà bảo:

- Di ảnh của Long lão bang chủ có phải là ...?

- Hừ ! Đúng vậy ! Muội mau theo ta !

Hồi 30

DỪNG TÍN PHÙ BUÔNG LỜI HIỆU TRIỆU HỒNG HOANG VÔ CỰC KHỞI HUYỀN CÔNG

Khi cả hai ngọn hỏa tập của Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà đến lúc tàn lụi, cả hai cũng vừa thoát ra ngoài theo địa đạo ngầm.

Hàng chuỗi những thanh âm bỗng bật reo lên:

- Viên tiểu tử kia?

- Hà nhi ! Hà nhi hãy còn sống.

- A di đà Phật ! Đúng là hoàng thiên hữu nhân đã giúp cho phụ tử Vũ Văn thí chủ còn được trùng phùng.

Nhìn lại mọi người gồm: Tả Hữu Nhị Can Chu Bất Nhược, Tiền Huỳnh; Nhị hộ pháp trong Tứ Tượng là Mã Bình lão Nhị và Vũ Văn Như Hóa lão Tam; Võ Lâm Nhị Kiệt Ngươn Trí đại sư và Hồ Nam Nhất Trung Chương Đoàn Minh Tứ; sau cùng là Hà Vi Nghĩa, hậu nhân duy nhất của Đệ Nhất Kiếm Khách Hà Vi Giang. Vũ Văn Ngọc Hà chỉ kịp vui mừng chạy ùa đến nhưng chưa kịp nói gì thì Long Kỳ Hải bỗng ngang nhiên lên tiếng thật uy nghiêm:

- Cương Chỉ Hàn Lệnh đây ! Bang đồ của bốn bang hãy mau mau hành lễ tham kiến.

Ngoại trừ Đoàn Minh Tứ, Ngươn Trí đại sư và Hà Vi Nghĩa ra, tất cả năm nhân vật còn lại, kể cả Vũ Văn Ngọc Hà, cùng kinh ngạc đưa mắt nhìn vào vật trên tay Long Kỳ Hải.

Sau đó, do Vũ Văn Ngọc Hà chủ xướng, bọn họ liền quỳ xuống chiêm lễ.

Một lần nữa, trước khi Vũ Văn Ngọc Hà lên tiếng giải thích, Long Kỳ Hải đồng dục ra lệnh:

- Tả Can Chu lão nghe lệnh ! Hãy đọc to những gì có trong Huyết y thư này cho mọi người cùng nghe.

Chu Bất Nhược dù đang hoang mang ngơ ngác nhưng nào dám trái lời.

Chu Bất Nhược vừa đọc xong, đến lượt Hà Vi Nghĩa quỳ xuống:

- Đệ tử Hà Vi Nghĩa, truyền nhân của Tả Hữu Nhị Can xin tham kiến bang chủ.

Hành vi của Vương Hãn khiến cho Tả Can Chu Bất Nhược và Hữu Can Tiền Huỳnh cùng mỉm cười hài lòng.

Tương tự Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ cũng lần lượt lên tiếng:

- A di đà Phật ! Trước kia, Võ Lâm Tam Kiệt lão nạp cùng đàm đạo với Long bang chủ về địch họa Bắc Cương, khí phách can trường của Long bang chủ đã khiến bọn lão khâm phục. Tiễn cố nhân đi,

nhưng chờ mãi vẫn không thấy cố nhân quay lại. Hóa ra lần gặp đó lại là lần gặp cuối cùng để rồi phải âm dương cách trở. Lão nạp thật không ngờ.

Còn Đoàn Minh Tứ thì có phần hổ thẹn khi phải đối mặt với Long Kỳ Hải :

- Lần đó trong lúc tiến đưa, chính ta là người đã từng bồng Long hiền diệt trên tay. Cảnh tượng đó ta ngỡ rằng sẽ không bao giờ quên. Không ngờ sau này gặp lại, ta đã không nhận ra chính hiền đệ là giọt máu của cố nhân. Ta thật lỗi quá !

Thấy mọi người vẫn còn quỳ, Long Kỳ Hải vội bảo:

- Chư vị thúc thúc, Hà huynh đệ ! Xin hãy đứng lên.

Quay sang Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ, Long Kỳ Hải đáp lời:

- Nhị vị tiền bối đã gọi tiên phụ là cố nhân thì xin đừng khách sáo. Chuyện năm xưa xảy ra như thế nào vẫn bối xin nhờ nhị vị tiền bối chỉ giáo cho.

Ngươn Trí đại sư liền giải thích :

- A di đà Phật ! Lúc nhận được chiến thư của Bắc Cương Lão tổ, chính bọn lão nạp đang ở cùng một chỗ với Long bang chủ. Và cũng chính bọn lão nạp đã khuyên ngăn Long bang chủ đừng đơn thân độc lực đi vào Thạch Phong Thành. Nhưng Long bang chủ lại có nghĩa cử như một đại anh hùng.

Đoàn Minh Tứ tiếp lời:

- Đúng như Long bang chủ đã di tự, vì không muốn gây hệ lụy đến mọi người, Long bang chủ đã tự giải tán Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Đến như bọn ta muốn được tháp tùng cùng Long bang chủ cũng không được chấp thuận.

- Thấy chết mà không cứu, thấy việc hiểm nguy đã chùn chân bỏ chạy. Bọn người thật không đáng xưng là Võ Lâm Tam Kiệt.

Lời trách mắng mà Mã Bình vừa làm cho Long Kỳ Hải hiểu được nguyên nhân hiềm khích giữa lão và Võ Lâm Tam Kiệt làm cho Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ phải cười thật gượng:

Miễn cưỡng lắm Đoàn Minh Tứ mới nói lên được lời giải thích :

- Mã lão huynh trách cứ đúng lắm. Nhưng Mã lão huynh đâu hiểu rằng lần đó chính Long bang chủ đã nói với bọn ta là chỉ đi để thám thính thôi. Chờ khi đã biết rõ thực hư, Long bang chủ mới cùng bọn ta hoạch định kế sách.

Lão Mã Bình đâu dễ gì tin ngay vào lời chống chế này của Đoàn Minh Tứ. Lão gay gắt cất vấn:

- Vậy thì sao? Lúc Long bang chủ có đi nhưng không có trở lại, bọn Võ Lâm Tam Kiệt các người đã có những hành động gì? Sao bọn người không đi vào Thạch Phong Thành hầu tìm Bang chủ phụ và thiếu Bang chủ của bọn ta?

Thấy Đoàn Minh Tứ không thể giải thích được, lão Mã Bình lộ vẻ uất ức:

- Nếu không phải là bọn người xúi bẩy, Bang chủ đâu đã ra nghiêm lệnh cấm bọn ta xông vào Thạch Phong Thành? Bọn ta phải mòn mỏi trông chờ những mười lăm năm dài đằng đẳng. Và hai năm trước, nếu không do cao xanh khiến xui, ta đâu đã gặp được thiếu Bang chủ. Bang chủ ơi Bang chủ? Chủ nhân ơi chủ nhân. Bọn thuộc hạ có mắt mà không có trông. Hai năm trời cận kề bên thiếu Bang chủ mà chúng thuộc hạ vẫn không nhận ra. Suýt chút nữa vì tư tình của chúng thuộc hạ, bọn thuộc hạ đã xua thiếu Bang chủ vào tử địa. Thuộc hạ thật đáng chết, đã phụ sự ủy thác của Bang chủ chủ nhân.

Từ uất ức sang than vãn, sau cùng Mã Bình cứ luôn miệng tự thống trách bản thân khiến lão Vũ Văn cũng phải bấn loạn.

Tiền Huỳnh thấy thế bèn lên tiếng:

- Lão Mã đừng tự trách như vậy nữa. Bọn ta mới thực sự là đáng trách. Bang chủ đã ủy thác cho bọn ta là phải tìm được người đang giữ tín phù để phò trợ, đâu phải chỉ một mình lão không tìm được?

Chu Bắc Nhược vội khuyên ngăn:

- Lỗi thì ai trong chúng ta cũng có lỗi. Nhưng cũng may do Long bang chủ linh khí anh minh đã cho chúng ta được như bây giờ. Lão Mã cũng đừng oán trách Võ Lâm Tam Kiệt nữa. Đi vào Thạch Phong Thành thì đâu phải ai ai cũng am tường trận pháp như Bang chủ của chúng ta? Sau khi hai mảnh họa đồ xuất hiện chính Võ Lâm Tam Kiệt đã vội vã tìm cách thu thập. Lão Mã có biết rằng chỉ vì một mảnh họa đồ duy nhất, lão Chương đây cũng bị xô xuống vực sâu và một nửa đã tử vô địa táng rồi không?

Đến lúc này Long Kỳ Hải mới lên tiếng:

- Mã thúc thúc ! Việc của Tam Kiệt thúc thúc chỉ vì đau buồn nên đã trách oan rồi. Còn như việc chư vị thúc thúc không nhận ra tiểu diệt một phần là do lỗi của tiểu diệt. Cương Chỉ Hàn Lệnh được tiểu diệt giữ bên mình, nhưng tiểu diệt nào dám đưa cho ai xem đâu. Ngoại trừ một mình Ngọc Hà muội muội đã được nhìn thấy mà thôi.

Lão Vũ Văn Như Hóa quay sang trách mắng Ngọc Hà:

- Hà nhi đã nhìn thấy sao không nói cho phụ thân nghe? Không phải Hà nhi đã biết tín phù của bốn bang là Cương Chỉ Hoàn rồi sao?

Vũ Văn Ngọc Hà phụng phụ:

- Nhưng đại ca đâu có gọi là Cương Chỉ Hoàn như phụ thân? Hà nhi làm sao biết Thiết chỉ hoàn chính là Cương Chỉ Hoàn?

Long Kỳ Hải vội xoa tay ngăn lại:

- Thôi, chuyện qua rồi cũng đừng nhắc lại nữa làm gì ! Tại sao chư vị thúc thúc vẫn còn lưu lại nơi này?

Mã Bình thở ra ngao ngán:

- Đâu phải là lưu lại ! Phải gọi là quay trở lại mới đúng.

Để giải thích cặn kẽ hơn, Tiền Huỳnh liền lên tiếng:

- Nhân lúc mọi người phải quan tâm đến việc Bang chủ và Ngọc Hà bị đẩy vào Thạch Phong Thành, bọn Bắc Cương đã len lén triệt thoái. Lão Vũ Văn do ngỡ rằng Ngọc Hà đã thảm tử bèn đuổi theo bọn chúng. Chúng thuộc hạ thấy vậy cũng đi theo lão để tiếp trợ. Nào ngờ đuổi mãi cũng chẳng thấy tung tích của bọn Bắc Cương đâu, mọi người bèn thử quay lại đây để xem sự thể như thế nào.

Đưa tay chỉ vào Cổ Thành giờ đang đổ nát, Chu Bất Nhược tiếp lời:

- Còn đang hoang mang trước cảnh tượng này, mọi người mới nhìn thấy Bang chủ và Ngọc Hà như từ dưới đất chui lên. Hóa ra tất cả mọi việc đều do hoàng thiên định đoạt cả.

Ngươi Trí đại sư sau đó liền nói Long Kỳ Hải nghe về sự nghi ngờ của đại sư khi thấy bọn Bắc Cương lảng lảng triệt thoái.

Nghe vậy, Long Kỳ Hải liền nói lên điều nhận định của chàng:

- Mười bảy năm qua vì lão quái vật cứ ẩn náu mãi trong Thạch Phong Thành khiến mục quái bà dù muốn xưng bá võ lâm cũng không dám manh động. Sau câu chuyện hôm nay, mục lão bà biết rằng Thạch Phong Thành Chi Thuộc đã bị lão quái vật thu hồi. Mục tin chắc mười mười lão quái vật sẽ không xuất hiện. Việc như đại sư suy đoán hoàn toàn đúng. Tuy nhiên...

Đối với Vũ Văn Như Hóa và Mã Bình, tư chất thông minh đỉnh ngộ của Long Kỳ Hải như thế nào thì họ đã rõ, nên họ sẵn sàng chờ nghe ý kiến của chàng mà không hề kinh ngạc.

Ngược lại, Tiền –Chu Nhị Can và Võ Lâm Nhị Kiệt phải kinh ngạc tột bậc trước sự suy luận thập phần sáng suốt của chàng về nhất cử nhất động của mục quái bà. Chàng vừa bỏ lửng thì Đoàn Minh Tứ đã vội hỏi:

- Tuy nhiên thế nào? Sao hiền điệt không nói tiếp?

Long Kỳ Hải mỉm cười :

- Rừng chỉ có một mà hồ thì lại có đến hai, các võ phái Trung Nguyên được dịp tự thủ bàng quan để được nhìn hai hồ tranh nhau một mất một còn.

- A di đà Phật ! Phu phụ của Bắc Cương Lão tổ lại thù hận sâu nặng đến vậy sao?

Long Kỳ Hải đáp:

- Như Huyết y thư do tiên phụ lưu lại, xem ra nếu mục quái bà không chết thì lão quái vật sẽ không cam lòng. Ngược lại, đối với mục quái bà cũng vậy.

Tiền Huỳnh chợt hỏi:

- Nhưng tại sao trước kia lão quái vật không chịu tự thân ra tay, thanh toán mục phu nhân của lão.

Long Kỳ Hải ung dung giải thích :

- Lúc trước khác, bây giờ khác. Lão quái vật có huênh hoang nói là ý nguyện đã hoàn thành. Có lẽ lão muốn ám chỉ đến Thập Bát U Hồn Nhân mà lão đã huấn luyện được.

- A di đà Phật ! Không lẽ Thập Bát uU Hồn này là do những anh hùng hào kiệt đã xông vào Thạch Phong Thành và đã thất tung?

Long Kỳ Hải gật đầu:

- Theo văn bối nghĩ đúng là như vậy !

Hà Vi Nghĩa kêu lên:

- Vậy tại sao lão quái vật lại còn buông tha Cao Phi và thuộc hạ?

Long Kỳ Hải lại phỏng đoán:

- Là lão muốn mục quái bà tin rằng lão sẽ ở mãi tại Thạch Phong Thành, không thiết gì chuyện tranh đoạt lợi nhuận, không nghĩ đến oán thù ngày xưa.

Chu Bất Nhược tán thành:

- Bang chủ quả thông tuệ hơn người. Đây là lão lấy thoái vị làm tiến, muốn mục quái bà phải bất phòng khi lão xuất kỳ bất ý ra tay.

Nghe lão Chu khen, Long Kỳ Hải miễn cưỡng nói lại:

- Chu thúc thúc chỉ quá khen mà thôi. Vì hãy còn một điều, tiểu điệt nghĩ mãi không ra.

Vũ Văn Như Hóa giật mình kinh ngạc:

- Là điều gì khiến người ... không, khiến Bang chủ vốn tư chất thông minh lại nghĩ không ra?

Khôn dám giận dù lão Vũ Văn vừa quen miệng xưng hô bất kính, Long Kỳ Hải vẫn một mực kinh nể, chỉ lên tiếng nói ra điều đó:

- Công phu do lão Mông Diện Nhân là Tiêu Đạt Nhân truyền thụ cho tiểu điệt, rõ ràng là võ học của Bắc Cương, sao lão quái vật vừa nhìn thấy lại hô hoán lên là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học?

Mã Bình, Vũ Văn Như Hóa, Tiền Huỳnh và Chu Bất Nhược bỗng hoang mang cùng kêu lên:

- Là Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học ư?

Long Kỳ Hải chỉ mới gật đầu chứ chưa kịp nói thì Chu Bất Nhược đã lấp bấp kêu lên tiếp theo:

- Đó là công phu tuyệt kỹ của bốn bang, chỉ có Bang chủ mới được tham luyện. Tại sao Tiêu Đạt Nhân lại biết đến tuyệt học này rồi lại truyền dạy cho Bang chủ?

Tiền Huỳnh cũng bảo:

- Khi trước, Long bang chủ luôn mang trên người phần kinh văn tối thượng của công phu này. Không lẽ khi Long bang chủ gặp bất trắc, chính Tiêu Đạt Nhân đã nhặt được?

Long Kỳ Hải không cần ngẫm nghĩ đã gầm lên lời khẳng định:

- Mụ quái bà có lần nhìn thấy nhưng không nhận ra công phu này. Lão quái vật nhận ra là do đã từng cùng tiên phụ giao đấu. Chắc chắn tiên phụ đã bị lão ác ma Tiêu Đạt Nhân ám hại rồi. Bằng không mụ quái bà phải biết về công phu này mới phải !

Lần ở Lâm Sơn tự, chính Ngọc Hà cũng đã từng muọc kích chàng dùng công phu này để hóa giải cây trúc trượng của mụ quái bà, đúng là mụ quái bà đã không nhìn ra loại công phu đó. Lời đề quyết của Long Kỳ Hải quả là không sai. Nếu không mụ quái bà phải là người đầu tiên cướp được phần kinh văn võ học đó, và mụ quái bà phải nhận ra mới đúng.

Ngọc Hà kêu lên:

- Nếu Tiêu Đạt Nhân đúng là hung phạm thì chính lão đang có tà ý với chính mụ quái bà là sư tổ nương của lão. Chuyện tranh giành ngôi vị bá chủ võ lâm của bọn Bắc Cương không phải chỉ có nhị hổ tranh hùng?

Long Kỳ Hải gật đầu:

- Muội nói không sai. Không chừng ngao cò tranh nhau nhưng ngư ông đắc lợi. Như vậy bọn ta vẫn còn rộng thời gian.

- Để làm gì, đại ca?

Nghe Ngọc Hà hỏi, Long Kỳ Hải mỉm cười bí ẩn:

- Mọi người cứ đi theo ta rồi sẽ biết.

oOo

Đưa tay chỉ vào một nếp thảo lư cơ hồ đã xiêu vẹo, nằm giữa một khu vườn bây giờ chỉ mọc toàn cỏ dại, Long Kỳ Hải bảo:

- Chính tiên phụ đã đi ngang qua đây. Vì lẽ gì tiên phụ phải gửi gắm Long mỗ cho dưỡng phụ, Long mỗ vẫn chưa đoán được. Và là gửi trước hay sau khi đi Bắc Cương. Long mỗ cũng không biết.

Bồi hồi xúc động nhìn vào nơi Long Kỳ Hải đã từng nương náu cho đến khi lên mười.

- Sau khi dưỡng phụ lâm bạo bệnh mà mất. Long Kỳ Hải đã trải qua bao đắng cay suốt năm năm, sau mới tình cờ gặp gỡ Mã Bình trong lối một trường lão tám túi của Cái Bang.

Vũ Văn Ngọc Hà khẽ khàng lên tiếng khích lệ:

- Đại ca hãy bình tâm ! Vì theo muội ở bức chân dung tự họa của Long bang chủ thế nào cũng đề cập đến việc này. Sao đại ca không vào mà xem thử?

Tuần tự, hết Long Kỳ Hải rồi lại đến mọi người, họ rồng rắn nhau thành một chuỗi xích gồm tất cả là chín nhân vật để đi xuyên qua khu vườn bỏ hoang và đi vào nếp thảo lư xiêu vẹo.

Đúng như sự mong đợi của tám nhân vật còn lại, họ vừa nhìn thấy bức họa chân dung của một trang hiệp khách liền nhao nhao kêu lên:

- Đúng là chân dung của Long bang chủ đây rồi.

Riêng Hà Vi Nghĩa và Vũ Văn Ngọc Hà tuy cũng kêu như sáu nhân vật tiền bối kia nhưng cả hai lại nói lời khác hẳn:

- Giống quá ! Diện mạo của Bang chủ và lão Bang chủ rất giống nhau.

- Đại ca có diện mạo y hệt như lão Bang chủ ! Tại sao phụ thân và chư vị bá bá lại không nhận ra điều này.

Thế là mỗi người bào chữa mỗi khác. Tự trung là do họ không thể nào ngờ Viên Kỳ Hải lại là Long Kỳ Hải, nên họ không việc gì phải suy nghĩ xem là chàng có giống hay không giống Long bang chủ năm xưa.

- Và lại, cũng đã mười bảy năm rồi, tâm trí của bọn ta cũng phải lú lẫn đi chứ? Đến như lão quái vật trong Thạch Phong Thành cũng đâu có nhận ra sự giống nhau của hai người, mặc dù lão đã biết cả hai vốn là phụ tử? Việc này đâu thể trách phụ thân được, Hà nhi !

Mỉm cười trước lối chống chế của phụ thân, Ngọc Hà chợt hỏi hả bảo chàng:

- Đại ca mau tìm thử xem, Long lão bang chủ lưu lại những sắp xếp gì?

Xem qua bức chân dung một lúc, Long Kỳ Hải mới bật cười:

- Bức chân dung gồm hai lớp. Thảo nào trước kia, ta tuy chạm tay vào mỗi ngày mà vẫn không phát hiện ra.

Chờ khi hai lớp của bức chân dung được bóc ra, Long Kỳ Hải thoát nhìn qua liền kêu lên:

- Sao lại thế này?

Nghe thế, mọi người cùng hốt hoảng và lo âu, vì ngờ đâu là đã xảy ra điều gì bất ổn.

Vũ Văn Ngọc Hà len lén nhìn và đọc lén nội dung của một hàng chữ viết rất đậm, thoát nhìn đã thấy ngay :

- Dịch Cân Tẩy Tủy – Vô Vi Thanh Luyện - Thấu Đạt Âm Dương - Hồng Hoang Vô Cực – Anh Hùng Cái Thế !

Đang khi Long Kỳ Hải đứng chết lặng trước sự xảo hợp quá đỗi kỳ diệu của Hóa Công, mọi người liền huyền thuyên tìm cách giải thích.

Vũ Văn Như Hóa khai mào trước:

- Ta hiểu rồi ! Võ học của bản bang vốn có tên là Vô Vi. Nhưng đã lâu rồi vẫn chỉ đạt được mức Tứ Tượng phối hợp hoặc Lưỡng Nghi giao hòa mà thôi. Ý của Long bang chủ là nếu sở học bản bang mà Thất Đạt Âm Dương, đạt được Hồng Hoang Vô Cực chắc chắn sẽ là Anh Hùng Cái Thế.

Mã Bình cãi lại:

- Vậy còn Dịch Cân Tẩy Tủy thì sao? Cái gì là Dịch Cân? Cái gì là Tẩy Tủy? Không lẽ Long bang chủ muốn đề cập đến Dịch Cân kinh của Đạt ma Sư Tổ đã lưu lại cho phái Thiếu Lâm?

Không thể tránh né được trước cái nhìn hầu như là dò hỏi của Mã Bình, Ngươn Trí đại sư đành phải lên tiếng:

- A di đà Phật ! Ở tệt phái tuy có Dịch Cân Kinh, nhưng đã mấy trăm năm rồi nào có ai luyện được đến mức gọi là Tẩy Tủy? Do đó cũng đã lâu lắm rồi, Dịch Cân Kinh của tệt phái không còn được ai tham luyện nữa.

Đoàn Minh Tứ hoang mang:

- Nếu Dịch Cân Kinh của quý phái đã tỏ ra vô dụng, ý của Long bang chủ là thế nào khi nói đến bốn chữ Dịch Cân Tẩy Tủy?

Tiền Huỳnh lẩm bẩm nói thành tiếng:

- Vô Vi Thanh Luyện... Đang cần luyện công đạt đến mức vô vi vậy thì lấy vô vi ở đâu ra để Thanh Luyện? Vô Vi Thanh Luyện ... Vô Vi Thanh Luyện...

- Nếu dùng Dịch Cân để Tẩy Tủy thì đương nhiên phải có khẩu quyết vô vi để thanh luyện rồi. Có phải vô vi ở đây chính là khẩu quyết tối thượng của Huyền Huyền Vô Vi mà Tiêu Đạt Nhân đã lấy không?

Tiếng kêu của Chu Bất Nhược làm cho mọi người tỉnh ngộ.

Và vì ở tại đây chỉ có một mình Long Kỳ Hải là vô tình được (hay là bị?) Tiêu Đạt Nhân trong lốt Mông Diện Nhân truyền dạy cho khẩu quyết Huyền Huyền Vô Vi này, nên mọi người cùng nhìn cả về phía Long Kỳ Hải.

Dù là quan sát đã lâu như Vũ Văn Ngọc Hà, hay bây giờ mới quan sát như những người còn lại, tất cả đều phải biểu lộ sự kinh nghi khi trông thấy thần sắc quái lạ của Long Kỳ Hải.

Không phải là cười nhưng rõ ràng là chàng đang cười.

Không phải khấn trương nhưng rõ ràng người biểu hiện ngay trên vầng trán của chàng đang nói lên là chàng đang khấn trương.

Ngơ ngác ư? Cũng có, nếu ai đó chạm vào mục quang đang lơ lảo của chàng?

Đắc ý ư? Cũng có nếu mọi người nhìn vào đôi môi nửa mỉm nửa cười của chàng.

Chàng đang nghĩ gì đến xuất thần như vậy? Không ai biết.

Lâu thật lâu, thời gian trôi đi sao quá chậm, Long Kỳ Hải bỗng ôm bụng cười dài:

- Ha ... Ha.. Ha ...

Chàng tuy cười nhưng hai bên khóe mắt lại ràn rụa ngấn lệ.

Tiếng cười của chàng từ từ đổi thành tiếng kêu bi thương thống thiết mà mọi người không sao hiểu rõ được nguyên nhân.

Bảo chàng đã mất trí thì không ai chịu tin.

Còn bảo chàng đang hoàn toàn tỉnh táo thì họ cũng không tin.

Vì khi Long Kỳ Hải thôi cười, trao cho Vũ Văn Ngọc Hà bức di họa, chàng đột nhiên nhìn mọi người rồi bảo họ:

- Tứ vị thúc thúc, nhị vị tiền bối, Hà huynh đệ ! Bảy người hãy hiệp lực thử đối chưởng cùng tại hạ xem.

Bàng hoàng sửng sốt, hoang mang, ngơ ngác... Với rất nhiều tâm trạng xen lẫn vào nhau, bảy nhân vật vừa được Long Kỳ Hải kêu đích danh đều đứng yên như hóa đá. Tựa hồ họ không hề nghe chàng vừa nói gì.

Long Kỳ Hải bỗng cao giọng lập lại:

- Dịch Cân Tẩy Tủy

Vô Vi Thanh Luyện

****missing pages 144- 145****

phất nhẹ tả thủ.

Chỉ là cái phất tay thật nhẹ nhàng của Long Kỳ Hải, nhưng lạ thay, một cơn gió mạnh lại hiển hiện.

Mọi người do bất phòng nên bị cuồng phong xô ngã dúm dụi.

Họ vừa trụ bộ lại theo bản năng thì Long Kỳ Hải lại hô hoán.

- Còn nữa này !

Viu ... Viu ...

Bán tín bán nghi, mọi người sau khi đưa mắt nhìn nhau liên đồng loạt xô chưởng ra, hầu thử ngăn chống luồng cuồng phong do Long Kỳ Hải vừa dùng cái phất tay tạo thành.

Ào ... Ào ...

Vù !

Bảy chưởng hiệp lực, đâu phải là chuyện dễ đùa.

Vậy mà, Long Kỳ Hải lại ung dung mỉm cười :

- Mọi người hãy đề phòng đấy ! Xem đây !

Khi nãy vừa phất tay xong Long Kỳ Hải vẫn để tay lơ lửng chứ chưa thu về.

Và bây giờ, khi chàng vừa nạt lên hai chữ "Xem đây!". Chàng chợt rút tay lại.

Luồng cuồng phong đang ào ào lao đi bỗng quay ngoắt lại, hình thành một hấp lực cực mạnh khiến cho mọi người do không lường trước đành phải chạy ào ào cả tới theo hấp lực, không sao cưỡng lại được.

Lần thứ hai, sau khi trụ bộ xong, mọi người liền nhìn nhau và lẳng lặng gật đầu. Họ bảo nhau phải thận trọng khi nghe Long Kỳ Hải lần thứ ba lên tiếng:

- Hãy cẩn trọng ! Nào !

Viu ... Viu ... Viu ...

"Là chấn lực"!

Mọi người khẽ nhận định thầm và đồng loạt xô chưởng ra.

Ào ... Ào ...

Vù ! Vù !

Ầm ! Ầm !

Hoàn toàn bất ngờ ! Đến một chéo áo của Long Kỳ Hải vẫn không hề bị lay động cho dù tiếng chấn kinh vang ra không phải nhỏ.

Trong khi Long Kỳ Hải và Vũ Văn Ngọc Hà ở sau lưng vẫn vững như bàn thạch thì mọi người lại bị chấn lùi.

Họ lại nhìn nhau và ngấm ngầm quyết định.

Long Kỳ Hải bỗng nạt lên:

- Hãy tận lực đi nào ! Đừng nhượng nữa ! Đỡ !

Viu ... Viu ...

Chàng bảo họ phải tận lực mà bản thân chàng vẫn chỉ là một cái phất tay như trước.

Tuy nhiên, đã hai lần thử nghiệm, mọi người nào dám khinh suất xem thường. Dù chưa là tận lực nhưng chí ít mỗi người trong họ cũng đã dùng đến bảy thành hỏa hầu.

Viu ... Viu ...

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

- Tận lực bình sinh đi ! Đỡ !

Long Kỳ Hải vừa quát nhanh vừa quát lớn khiến họ không thể không tận lực.

Viu ... Viu ...

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Phịch ! Phịch ! Phịch !

Như những quả cây đã chín tới, bọn họ bảy người lần lượt buông phịch người và té ngồi xuống.

Do nếp thảo lư đã bị thổi bay đi ngay từ đầu nên ánh dương quang mờ nhạt của buổi hoàng hôn đã chiếu rọi vào họ, cho Vũ Văn Ngọc Hà thấy rằng ở khóm môi mỗi người đang rỉ rả những giọt máu hồng.

Nàng cả kinh kêu lên:

- Đại ca ! Mọi người đã bị nội thương rồi kìa.

Long Kỳ Hải gật đầu rồi bảo nàng :

- Mọii yên tâm. Có như thế ta mới giúp được họ.

Giúp? Từ nãy giờ Long Kỳ Hải toàn nói những điều lạ lùng đến vô tưởng.

Tuy nhiên, chỉ cần nhìn qua hành vi của chàng đối với nhân vật đầu tiên là Mã Bình.

Vũ Văn Ngọc Hà mới không còn kinh hoảng nữa.

Vừa đặt tay vào Mạng môn huyết của Mã Bình, Long Kỳ Hải vừa hỏi:

- Thúc thúc thấy đau ở đâu?

Mã Bình ào ào trả lời:

- Cự khuyết !

Long Kỳ Hải liền nói:

- Cự khuyết thuộc âm, thúc thúc mau đưa chân khí đến Can Vị, tiểu điệt sẽ giúp thúc thúc. Nào !

- Hụ ! Ọe !

Mã Bình sau khi nôn ra một búng máu liền trợn tròn mắt nhìn chàng.

Chàng mỉm cười :

- Thúc thúc không muốn nhận chân nguyên của tiểu điệt trút sang ư? Đây là lệnh của Bang chủ đấy ! Mau lên nào !

Nhắm mắt lại, Mã Bình không hiểu sao lại để cho hai giọt lệ lóng lánh tuôn ra.

Lần lượt y như vậy, tuy mỗi người mang nội thương ở những vị trí khác nhau, và tuy có hai người vì đường lối võ học khác nhau, là Ngươn Trí đại sư và Đoàn Minh Tứ, nhưng không hiểu sao Long Kỳ

Hải vẫn ung dung trị thương cho họ. Đồng thời chàng còn trút cho mỗi người ít lắm cũng là mười năm công phu tu vi.

- Ở đâu mà nhiều vậy?

Do Mã Bình đã biết điều gì vừa xảy ra cho bản thân nên khi lão thấy Long Kỳ Hải cũng thực hiện với sáu người còn lại cũng y như với lão, lão không cầm được phải buột miệng hỏi như vậy:

Long Kỳ Hải vói thần thái vẫn nguyên vẹn, thản nhiên đọc:

- Thất Đạt Âm Dương - Hồng Hoang Vô Cực ! Chân nguyên của tiểu diệt có được là từ vô cực. Từ hồng hoang nội lực tiềm tàng của cõi hỗn mang đã tồn tại. Tiểu diệt có hơn mọi người là hơn ở chỗ tiểu diệt biết cách sử dụng lực tiềm tàng cho bản thân. Để rồi tiểu diệt sẽ giải thích cho mọi người hiểu.

Những gì Long Kỳ Hải vừa nói, người có thể hiểu được ngay mà không cần chàng phải biện giải nhiều, chính là lão Tam Vũ Văn Như Hóa.

Vì nguyên lý âm dương, đạo tuần hoàn sinh khắc của vũ trụ và nội tạng con người là do lão Vũ Văn khai điểm cho chàng.

Do đó, ngay khi chàng vừa dứt lời, Vũ Văn Như Hóa buột miệng hỏi ngay:

- Thấu Đạt Âm Dương như Bang chủ hiện giờ, lão phu cũng có thể hiểu. Nhưng còn Dịch Cân Tẩy Tủy thì sao? Không lẽ Bang chủ đã có dịp tham luyện Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm.

Nhìn vào ánh mắt dò hỏi của Ngươn Trí đại sư, Long Kỳ Hải hiểu rằng chính bản thân đại sư cũng đang chờ nghe chàng giải thích điều này.

Chàng mỉm cười với Ngươn Trí đại sư và nói cho mọi người nghe cơ duyên hãn hũu đã xảy đến cho chàng:

- Tại Lâm Sơn Tự, lúc văn bối được Tạ tổng tiêu đầu dẫn đưa đến và cũng là lần đầu tiên có duyên hội ngộ với Mã – Hoa nhị thúc thúc văn bối có tình cờ tìm được Dịch Cân Tâm Pháp họa đồ. Họa đồ này theo như văn bối tìm hiểu, có lẽ là do chủ nhân sáng lập nên Lâm Sơn Tự lưu lại.

Sau khi giải thích cặn kẽ tất cả, Long Kỳ Hải khẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm khi nghe chính Ngươn Trí đại sư mở miệng thừa nhận:

- A di đà Phật ! Hóa ra căn nguyên là như vậy. Lâm Sơn tự là do một vị tiên tăng có xuất xứ từ Tây Vực kiến tạo. Tệ phái nguyên bắt nguồn từ Tây Trúc, nơi Đạt Ma Sư Tổ lần đầu tiên xuất gia đầu Phật. Dịch Cân Kinh của tệ phái là do Đạt Ma Sư tổ sáng tạo. Các vị tiên tăng bên Tây Vực đương nhiên cũng biết về Dịch Cân Kinh, tuy đường lối tuy luyện có chỗ tiểu dị so với tệ phái. Long thiếu hiệp quả là có phần số may mắn, ngẫu nhiên tìm được Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ. Và chỉ có Long thiếu hiệp có căn cơ thông tuệ hơn người nên mới tham giáo được Tâm Pháp Dịch Cân. A di đà Phật!

Đây đúng là phần phúc cho Vô Vi Thanh Ngưu Bang và cũng là điều may mắn cho đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên chúng ta. A di đà Phật !

Hài lòng về điều này và thật sự mãn nguyện trước sự thành tựu vượt bậc của Long Kỳ Hải, Mã Bình cười thật to, thật sảng khoái:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Như vậy là mối thù của Long bang chủ phụ phụ đã có cơ hội được báo phục rồi. Vô Vi Thanh Ngưu Bang có được một Bang chủ như thế này, thanh thế càng lẫy lừng hơn. Bang đồ của bản Bang có thể ngẩng cao đầu trước võ lâm đồng đạo, không cần phải khuất thân nương tựa vào các môn bang phái khác như bao lâu nay nữa rồi. Ha ... Ha ... Ha ... !

Long Kỳ Hải kinh ngạc:

- Như Mã thúc thúc nói, bang chúng của bốn bang hiện vẫn còn lại khá nhiều ư?

Tiền, Chu Tả Hữu Nhị Can cười vang và lần lượt nói rõ:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Đâu chỉ còn khá nhiều? Phải nói là thật nhiều mới đúng. Có phải thế không Chu huynh.

- Ba trăm có dư ! Và tất cả đang chờ một cơ hội thuận tiện như bây giờ. Bang chủ chỉ cần buông một lời hiệu triệu, tất cả sẽ ra mặt và bản bang sẽ được hưng quang.

- Ba trăm? Họ hiện đang ẩn thân ở những môn bang phái nào?

Nếu Long Kỳ Hải chỉ kinh ngạc có nửa phần về con số ba trăm như lão Chu Bất Nhược vừa nói thì chàng lại còn phải kinh ngạc hơn nửa phần nữa khi nghe Mã Bình ung dung đáp lời:

- Bày phái một bang, bang đồ của bản bang ngay từ khi tuân theo mệnh lệnh của Long bang chủ đã phải phân tán, tất cả đều đầu thuận vào các môn bang phái hiện hữu trên giang hồ.

Quay sang Ngươn Trí đại sư, Mã Bình nói như tạ lỗi:

- Đại sư xin chớ phiền lụy, lệnh đồ Thông Hư cũng là người của bản bang. Bản bang nếu có được ngày này, chính đại sư cũng có một phần công lao không nhỏ.

Ngươn Trí đại sư dù sao cũng phải giật mình trước sự tiết lộ này. Tuy nhiên đại sư cũng chỉ biết cúi đầu niệm phật mà thôi.

- A di đà Phật ! A di đà Phật !

Nhưng như Long Kỳ Hải vừa suy hiểu chàng chợt hỏi Mã Bình :

- Mã thúc thúc ! Ở Cái Bang chắc chắn cũng phải có người của bản bang nương náu, như thúc thúc cũng đã từng. Vậy số huynh đệ hơn ba mươi người đã thiệt mạng tại Lâm Sơn tự lần đó, có phải là huynh đệ bản bang không?

Dầu dầu nét mặt, Mã Bình khẽ gật đầu mình định.

Cái gạt đầu của Mã Bình tuy chỉ là cái gạt khế, nhưng đối với Long Kỳ Hải thì đâu khác gì cái lay chuyển của Càn Khôn.

chàng liền bị chấn động toàn thân đến phải đứng lạng người.

Một lúc sau chàng mới lên tiếng phát thoại được. Chàng cất cao giọng để khẩn nguyện:

- Số huynh đệ đó sẽ không phải chết uống. Họ là những người có công đầu cho bản bang có được ngày hôm nay. Máu phải trả bằng máu. Bọn Bắc Cương tà ác đã vay như thế nào, bốn tọa sẽ bắt chúng phải trả lại như thế. Bốn tọa nếu không thực hiện được như lời đã nói thì trời tru đất diệt.

- Trời tru đất diệt ! Mã Bình này cũng đã nguyện y như vậy.

- Vũ Văn mỗ cam nguyện dốc lòng vì Bang chủ.

- Hữu Âm Can Tiền Huỳnh nguyện một lòng vì Bang chủ.

- Tả Dương Can Chu Bất Nhược nguyện được Bang chủ sai khiến.

Cùng một lúc với Hà Vi Nghĩa không sao Đoàn Minh Tứ và Ngươn Trí đại sư cũng biểu lộ thái độ, họ quyết chung lòng chung sức với Vô Vi Thanh Ngưu Bang.

- Đoàn mỗ và tề đồ, nguyện từ nay quy thuận dưới cờ Bang chủ.

- A di đà Phật! Lão nạp dù không là người của Vô Vi Thanh Ngưu Bang, nhưng cũng nguyện được tử chiến cùng quý bang.

Tuy nhiên, chính Vũ Văn Ngọc Hà khi lên tiếng đã trấn áp hùng tâm vạn trượng của mọi người và đề tỉnh họ:

- Đại ca, phụ thân, chư vị ! Mọi người hãy khoan phẫn khích vội, Long lão bang chủ vẫn còn nhiều căn dặn đây này.

Nhìn vào mặt sau của bức chân dung nơi Vũ Văn Ngọc Hà đang đưa ra cho mọi người xem, mọi người mới hiểu Ngọc Hà đang muốn nói điều gì?

Ngọc Hà đọc lớn cho mọi người cùng nghe phần lưu tự của Long lão bang chủ mà từ đầu mọi người tuy có nhìn thấy nhưng chưa xem qua, vì tất cả chỉ kịp chú tâm đến năm câu ca đầu tiên như đã nói:

“Kỳ Hải !

Nếu như hài tử đã có lòng vì giang hồ, phải đầu lụy Thiếu Lâm để có Dịch Cân Kinh, đã lao tâm khổ tứ để phải đưa nguyên lý đạo gia và phật gia hợp làm một, đã đạt được mức độ thông huyền mà ta đã suy nghiệm ra và căn dặn, hài tử còn phải lưu tâm đến những điểm sau đây:

Thứ nhất, Hắc Sát Phi Trảo của Bắc Cương không dễ gì đối phó nếu như không biết được nhược điểm của công phu tà môn này. Như Bắc Cương Lão tổ chỉ điểm cho ta, muốn phá Hắc Sát Phi Trảo nếu như người thi triển nó đã luyện đến mức đại thành thì phải vận dụng yếu quyết Tá lực đa lực.

Mượn lực đối phương để quật lại đối phương. Đó chính là công phu Huyền Huyền Vô Vi của bốn phái vô vi.

Thứ hai, Bắc Cương Lão tổ mới là đối thủ thực sự của Trung Nguyên. Lão đã ẩn mình tại Thạch Phong Thành là để tu luyện U Hồn Âm Công. Đây là môn công phu mà người luyện nó phải có một tâm tính tàn bạo đến phi nhân tính. Dùng người sống để luyện thành U Hồn. Một khi U Hồn đã luyện xong, công phu của U Hồn sẽ tăng gấp mười lần so với lúc chưa bị luyện. Và với ba U Hồn hợp lại, công phu U Hồn Âm Công phát xuất từ tiếng hú âm ỉ của chúng sẽ đủ lực phá hủy nội tạng của đối thủ. Và nếu là sự hợp lực của Thập Bát U Hồn, U Hồn Âm Công của chúng sẽ có năng lực xoay chuyển Càn Khôn, muôn người bất địch.

Ta chưa có thể biết được là công phu sở học của hài tử, cái thể anh hùng có thể chống được U Hồn Âm Công hay không?

Ta chỉ mong là chống được. Và ta còn mong hơn nữa là lão Bắc Cương ác ma sẽ chưa luyện đủ Thập Bát U Hồn để hài tử khỏi phải lâm vào tình trạng nguy ngập.

Nhưng nhân định không bằng thiên số. Hài tử bất tất phải cưỡng cầu nếu như lực bất tòng tâm.

Mọi chuyện của bản Bang ta để hài tử tự định đoạt. Phục hưng hay không phục hưng, ta chưa thể biết điều nào là tốt. Nếu cần hài tử hãy đi tìm Tả Hữu Nhị Can và Tứ Hộ Pháp của bản Bang. Đã có Cương Chỉ Hàn Lệnh là tín phù bang chủ, mọi người sẽ biết hài tử là ai.

Họ Viên tuy không có sanh nhưng lại có công nuôi dưỡng, hài tử phải đối đãi với họ Viên như thân sanh phụ mẫu mới đúng đạo lý. Hãy ghi nhớ lấy lời ta!

Long Kỳ Du di bút !”

Nghe Ngọc Hà đọc xong, nhân vật đầu tiên lên tiếng là phụ thân của nàng, Vũ Văn Như Hóa:

- Xem ra Long bang chủ sau khi an trí thiếu Bang chủ ở đây xong mới lên đường đi tới Bắc Cương. Không hiểu Long bang chủ sau đó bao lâu mới bị ám hại? Và ai là hung thủ đã hạ sát Long bang chủ?

Long Kỳ Hải theo nhận định trước đó vội lên tiếng:

- Mọi việc thế nào chờ khi bắt được lão Tiêu Đạt Nhân sẽ rõ. Chuyện U Hồn Âm Công mọi người có cao kiến gì không?

Mọi người hầu như cùng nói lên chỉ có một ý:

- Người biết rõ hơn ai hết chính là Bang chủ. Nên có cao kiến gì là tùy ở Bang chủ mà thôi.

Long Kỳ Hải sau một lúc trầm ngâm mới từ tốn bảo mọi người :

- Chuyện chưa xảy đến thì khó mà nói trước. Nhưng tại hạ có một ý này, chư vị hãy liệu thử xem. Công phu lợi hại của Thập Bát U Hồn chính là Âm Công mà Âm Công muốn phát huy được tất phải

công kích đầu tiên vào thánh giác. Nếu chúng ta có cách bế kín được thánh giác khiến Âm Công không còn chỗ công kích, liệu có ngăn chặn được năng lực hủy diệt tối thượng của Âm Công không?

Mọi người sau một lúc bàn soạn đều tỏ ý tán thành hai biện pháp do Vũ Văn Như Hóa và Ngươn Trí đại sư đưa ra.

Ngươn Trí đại sư bảo:

- Phá Âm Công chỉ có Âm Công mới phá được. Chờ khi lão nạp thỉnh trị xong phương trượng, nếu là cần kíp. Mọi người nên luyện công phu Sư Tử Hống của phật môn. Khi lâm nạn phải đối địch với U Hồn Âm Công, chúng ta cùng hiệp lực và thi triển Sư Tử Hống.

Còn Vũ Văn Như Hóa thì đưa ra đề xuất:

- Muốn bế được thánh lực phải là người có nội lực siêu phàm, điều này không phải ai cũng luyện được, nhưng để loại bỏ được Âm Công, cho Âm Công không lọt vào thánh giác, lão phu nghĩ rằng chỉ có trận đồ có thể ngăn cản được Âm Công. Đó là Giác trận đồ. Với Giác trận đồ, người bên ngoài sẽ bị ngăn cách hoàn toàn với người ẩn bên trong trận. Và người bị trận đồ giam hãm cũng không sao nghe hoặc nhìn thấy người ở bên ngoài.

Long Kỳ Hải tỏ ra thích thú:

- Vậy thì hay quá. Với những ai đã luyện Sư Tử Hống sẽ trực diện đối đầu với U Hồn mà không sợ bị U Hồn Âm Công gây hại. Còn về bảo vệ những người có năng lực kém cỏi, chúng ta sẽ lập trận để bảo vệ.

Vũ Văn Như Hóa tiếp lời:

- Ngoài ra, chúng ta có thể lập thành nhiều trận để giam giữ và phân chia bọn U Hồn thành nhiều nhóm nhỏ, sẽ tránh được mối họa lớn nhất là bọn Thập Bát U Hồn cùng liên tay.

Thú vị trước viễn cảnh sáng lạng này, Long Kỳ Hải lập tức đề xuất:

- Chư vị thúc thúc hãy mau mau đưa ra lời hiệu triệu, gọi toàn bộ bản Bang quay về dưới trướng. Tại hạ sẽ cùng Ngươn Trí đại sư đi đến Thiếu Lâm để thỉnh thị với Ngươn Tuệ đại sư về việc này.

Tiền Huỳnh trong cơn phấn khích trước việc Vô Vi Thanh Ngưu Bang được gây dựng lại chột hỏi:

- Bang chủ ! Chúng ta sẽ chọn nơi nào làm tổng đàn?

Long Kỳ Hải đáp:

- Tạm thời hãy lấy chính nơi này làm Tổng đàn chờ khi tiêu diệt xong bọn Bắc Cương sẽ trừ liệu sau.

Trước khi mọi người tán khai, lo phận sự của họ, Vũ Văn Ngọc Hà phải thu hết đờm lược mới dám lên tiếng nói với phụ thân:

- Hải nhi sẽ cùng đi với đại ca, phụ thân xin tự bảo trọng.

Vũ Văn Như Hóa khẽ mỉm cười thích thú khi nhận được cái gật đầu tán thành của chính Long Kỳ Hải.

Mã Bình phác nhẹ vào vai lão và cười lên:

- Ha ... ha ... ha ! Đi thôi lão Tam. Ai bảo lão có một ái nữ diễm lệ làm gì? Ha ... Ha ... Ha ... !

Hồi 31

BẮC CƯƠNG HUYẾT TÂY THIẾU LÂM PHÁI LA HÁN TRẬN VÂY KHỐN QUẦN MA

Vừa đi đến chân núi Thiếu Thất, sự náo nức của Long Kỳ Hải cho lần đầu diện kiến sơn môn của một võ phái được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên là phái Thiếu Lâm, chợt tan biến đi.

Chàng hoàn toàn biến sắc và hốt hoảng nói với Ngươn Trí đại sư:

- Đại sư ! Trên núi dường như đang có biến. Tại hạ nghe có nhiều âm thanh cho biết là đang có người trận giao đấu.

Ngươn Trí đại sư không giữ nổi bình tĩnh. Vừa lao người chạy đi, đại sư vừa niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Lão nạp đã quen vân du nên không hiểu là ai sẽ thay lão nạp điều động La Hán Đường mỗi khi có biến. Nếu tệ phái có bề gì, lo ngại e không đảm đương nổi hậu quả. A di đà Phật!

Cũng chạy theo đại sư, Long Kỳ Hải vừa đưa Ngọc Hà cùng đi vừa lên tiếng hỏi dò:

- Đại sư, sao lại tỏ ra nôn nóng? Không phải chúng ta đã về kịp lúc rồi sao?

Ngươn Trí đại sư vẫn chưa hoàn hồn dù đang giải thích và lên tiếng nhờ Long Kỳ Hải:

- A di đà Phật! Bang chủ chưa biết đấy thôi. Đệ tử tệ phái đại đa số tuy biết võ công nhưng tinh túy duy chỉ có La Hán Đường do lão nạp làm chủ tòa. Mỗi khi có biến, nếu La Hán Đường được điều động đúnglúc và đủ lực, với đại trận La Hán do một trăm linh tám đệ tử La Hán Đường lập, địch nhân dù mạnh cũng không làm gì được tệ phái. Đàng nay khi có biến lão nạp lại vắng mặt. Bang chủ, địch nhân mười phần đến chín là bọn Bắc Cương, lão nạp rất kỳ vọng vào sự tiếp trợ của Bang chủ. Mong ...

Chàng vội vàng lên tiếng, không chờ Ngươn Trí đại sư nói xong lời cầu cạnh:

- Đại sư yên tâm. Giữa bọn Bắc Cương và tại hạ đang có mối thù cao tởnúi, sâu tởnbể. Đại sư không nói, tại hạ cũng biết phải làm gì rồi. Đi mau lên, đại sư !

Do không thông thuộc lối đi, Long Kỳ Hải đành phải đi theo sau Ngươn Trí đại sư. Nhưng khi nhìn thấy trận giao chiến ác liệt đang khai diễn tại Đại Hùng Bửu Điện, giữa bọn Bắc Cương môn hạ do chính mụcuái bà dẫn đầu và các tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái. Long Kỳ Hải vội căn dặn Ngọc Hà:

- Mọi hãy tự bảo trọng. Ta phải đi trước đây.

Vút !

Nói xong, Ngọc Hà chưa kịp gật đầu đáp ứng thì bóng nhân ảnh của Long Kỳ Hải đã vọt xa ngoài ba trượng rồi.

trong một thoáng chốc lượng địch tình thế, Long Kỳ Hải thấy rằng Thiếu Lâm phái đã nhờ vào La Hán trận mới chi trì tình thế nguy nhập cho đến tận lúc này.

Hơn mười tên Bắc Cương môn hạ đang phải khốn đốn vất vả trong vòng vây của La Hán trận. Còn lại mỗi một mình mục quái bà thì vũ lộng trúc trượng để áp đảo một lúc những bốn vị cao tăng. Đó là Ngươn Trí đại sư và ba vị cao tăng khác trạc niên kỷ.

Chàng vội lên tiếng cảnh tỉnh Ngươn Trí đại sư:

- Đại sư mau mau chủ trì La Hán trận để giải quyết bọn môn hạ Bắc Cương. Phần mục quái bà đã có tại hạ.

Vút !

Lần thứ hai, Long Kỳ Hải lại thi triển khinh thân pháp thượng thặng để lao về phía trước, vượt qua Ngươn Trí đại sư một đổi xa chỉ trong nháy mắt.

Yên tâm khi mục kích được thân tâm bất phàm của chàng, Ngươn Trí đại sư liền lao ngoặt người về phía chúng tăng nhân đang lập La Hán đại trận.

Sự xuất hiện của Long Kỳ Hải thật là đúng lúc.

Mục quái bà trong cơn thịnh nộ đang quật một trượng sấm sét vào đỉnh đầu trọc bóng của một vị cao tăng:

- Tiểu hòa thượng thôi tha. Lần nay đồ ngươi tránh được. Đồ !

Viu ... Viu ...

Từ bên ngoài Long Kỳ Hải vọt gầm lên cả thể:

- Mục quái bà chớ hiếp người. Tiếp chiêu !

Vù ! Vù !

Bóng trượng đang lao sầm sầm vào vị cao tăng, khí thế như thác đổ đầu non, bỗng như vấp phải một bức tường vô hình và chột nảy lên trên.

Ào ... Ào ...

Viu ... Viu ...

Ầm ! Ầm !

Chồn tay đến tê rần hổ khẩu, mục quái bà vừa nhìn thấy kẻ ra tay can thiệp là chàng, liền the thé rít lên:

- Lại là người? Người đã thoát được Thạch Phong Thành ư? Làm sao người thoát được? Đồ !

Viu ... Viu ...

Miệng mụ quát hỏi nhưng tay của mụ vẫn tiếp tục tiến chiêu.

Long Kỳ Hải cười dài:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Mụ sẽ bị bất ngờ nhiều hơn nếu biết rằng ...

Chàng chưa kịp nói dứt lời, là nói cho mụ quái bà biết về hành động hiện giờ của mụ, thì cạnh đó chợt có tiếng hét lạnh lạnh của Vũ Văn Ngọc Hà vang lên:

- Ả tiện nhân họ Tiêu kia. Mỗi hận lần trước tại Lâm Sơn Tự, hôm nay bốn cô nương quyết phải trả lại. Xem chường !

Vù ! Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Kinh ngạc vì không ngờ Bạch y nữ lang lại hiện diện quanh đây mà chàng đã nhìn nhưng không thấy, Long Kỳ Hải vội vàng dừng lời. Chàng vừa vung chưởng đón đỡ thẳng vào ngọn trúc trượng thập phần lợi hại của mụ quái bà vừa tìm cách quay đầu nhìn qua trận giao đấu của Ngọc Hà.

Nhận thấy tiểu tử hôm nào chỉ là bại tướng dưới tay nhưng bây giờ cứ ngang nhiên thuận chiêu đỡ chiêu một cách ung dung, trước khi trúc trượng chạm phải chưởng kinh của chàng, mụ quái bà đã giận dữ gào lên:

- Là tiểu tử muốn chết ! Thì chết này !

Viu ... Viu..

Và mụ trong nhất thời đã nhấn thêm hai phần lực đạo vào trúc trượng của mụ.

Cũng vậy, Ngươn Tuệ đại sư do không mấy phần khởi trước sự xuất hiện và tiếp trợ của chàng. Bây giờ lại thấy chàng có phần khinh suất khi vừa đỡ chiêu vừa quay đầu nhìn sang phía khác, Ngươn Tuệ đại sư bèn vừa lao đến vừa niệm Phật hiệu vang trời:

- A di đà Phật !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Vù ! Ầm ! Ầm !

Câu niệm Phật hiệu của Ngươn Tuệ vừa dứt, còn chưởng kinh trợ lực thì chưa phát ra, tiếng chấn kinh do mụ quái bà và Long Kỳ Hải cùng giao chiêu đã xảy ra.

Sự thể như thế nào, Ngươn Tuệ đại sư chưa kịp nhận định, thì gần đó một câu niệm Phật hiệu không hiểu là do bao nhiêu tăng nhân đệ tử của phái Thiếu Lâm cùng phát ra mà khi vang lên cứ như là tiếng lôi kinh từ trời cao vang dội xuống khắp sơn môn.

- A di đà Phật !

Quay đầu nhìn về phía có phát ra tiếng phật hiệu vang lên. Ngươn Tuệ đại sư buột miệng lẩm bẩm:

- A di đà Phật ! Thiện tai ! Thiện tai ! Nhị đệ đã kịp quay về ! La Hán đại trận lại có dịp phát huy uy lực. A di đà Phật !

Trong khi đó, sau khi chạm kinh cùng mục quái bà xong, mặc cho mục quái bà đang ngơ ngẩn thần tình trước sự thật vô cùng quái lạ, Long Kỳ Hải lướt mắt nhìn quanh khắp trường.

Đúng là Ngọc Hà đang giao chiêu tử đấu với Bạch y nữ lang, cốt nhục của lão ác ma Tiêu Đạt Nhân.

“Nàng ta khi nảy nấp ở nơi nào, sao ta không thấy?”

Không hiểu sao, Long Kỳ Hải lại có một phần hảo cảm với Bạch y nữ lang. Cho dù chàng biết rằng nàng ta chính là giọt máu của thù nhân.

Chàng vừa vững dạ cho Vũ Văn Ngọc Hà, vì sau lần được chàng tiếp trợ chân nguyên, Ngọc Hà bây giờ khả dĩ bình thủ với Bạch y nữ lang, và vừa tạm yên tâm cho nữ lang nọ. (Quái lạ!).

Không kịp suy nghĩ về những quan tâm có phần mâu thuẫn này, Long Kỳ Hải cũng nghe tiếng niệm phật đầy uy thế do một trăm linh tám tăng nhân đệ tử phật môn cùng phát ra như đại sư Ngươn Tuệ.

Chàng cũng đưa mắt nhìn về phía đó. Và chàng hoàn toàn yên tâm khi biết rằng Ngươn Trí đại sư đã kịp nhập cuộc. Nhờ sự điều động của vị thủ tòa La Hán Đường, La Hán đại trận ngay tức khắc đã dồn cho bọn môn hạ Bắc Cương vào tình trạng sống dở chết dở.

Nhận ra sự khinh suất có phần nào quá xem thường của Long Kỳ Hải, mục quái bà sau một lúc ngơ ngẩn thần tình liền động nộ xung thiên thét lên:

- Viên tiểu tử ! Ngươi lại xem thường lão thân đến thế sao? Đáng chết !

Viu ... Viu ...

Vù !

Hừu trúc trượng Mê Tung, mục quái bà còn vung cao tả trảo Hắc Sát như muốn loại trừ ngay Long Kỳ Hải thì mục mới hả giận.

Long Kỳ Hải cũng kịp lúc quay lại.

Để đối phó với mục quái bà, chàng vừa khẩu chiến vừa thủ chiến:

- Mục quái bà nghe đây. Bốn tọa chính thật là Long Kỳ Hải, hậu nhân của bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang. Người đáng chết phải là mục ! Đỡ !

Vù ! Vù !

Nếu mẹ quái bà phải kinh ngạc về lời vừa thổ lộ của Long Kỳ Hải độ năm phần thì mẹ lại mười phần kinh ngạc về thân thủ quá đổi thâm hậu của chàng.

Cả Hắc Sát Phi Trảo lẫn trúc trượng Mê Tung của mẹ quái bà đều va phải một tiềm lực hữu hình của Long Kỳ Hải.

Viu ... Viu ...

Vu !

Ầm ! Ầm !

Cố tình lưu mạng sống cho mẹ quái bà, Long Kỳ Hải chợt quát hỏi:

- Mười bảy năm trước là kẻ nào đã hãm hại tiên phụ? Là mẹ đó ư? Đỡ !

Vù !

Bằng lối: "Sét đánh không kịp bưng tai", Long Kỳ Hải dồn cho mẹ quái bà phải thất điên bát đảo.

Mẹ hốt hoảng vùng trượng đón đỡ.

Viu.. Viu ...

Vu !

Ầm ! Ầm !

Long Kỳ Hải dẫn tới:

- Có phải là mẹ không? Sao mẹ không nói? Đỡ !

Vù !

Sau khi bị chấn lùi, và là lần đầu tiên phải bị lùi trước một tên tiểu tử không được bao nhiêu niên kỷ là Long Kỳ Hải, mẹ quái bà hậm hực gào lên:

- Người muốn biết sao không xuống cửu tuyền mà hỏi lại Diêm Vương? Xem này !

Vù !

Thấy mẹ quái bà không biết tự lượng, thân nhiên dùng Hắc Sát Phi Trảo để chống đỡ. Long Kỳ Hải thích ý cười lên:

- Mẹ vẫn còn hung hăng ư? Hắc Sát Phi Trảo của mẹ liệu làm gì được bốn tọa?

Vù ! Ầm !

Ào ... Ào..

Ầm ! Ầm !

Mẹ quái bà long mắt lên sòng sọc:

- Người tưởng người có bản lĩnh ngăn được Hắc Sát Phi Trảo sao? Xem này !

Viu ... Viu ...

Vẫn là Hắc Sát Phi Trảo như mẹ quái bà vừa hô hoán, nhưng lần này thì diễn biến lại khác hẳn.

Ngọn kinh sau khi được mụ quái bà đẩy lên non nửa trượng liền tụ lại thành một bóng Hắc Trảo thập phần lợi hại.

Nhìn thấy thế, Long Kỳ Hải ung dung thử nghiệm công lực của bản thân.

Chàng thản nhiên thi triển Lưỡng Nghi chương của bản môn, do lão Hoa trước kia truyền thụ, quét thẳng vào Hắc Sát Phi Trảo của đối phương.

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Và Long Kỳ Hải thật sự bất ngờ trước một sự thật hiển nhiên.

Lần ở Lâm Sơn Tự, chàng và Ngọc Hà dù cùng liên thủ nhưng vẫn không chống lại được ngọn kinh Hắc Trảo của mụ, sự thảm bại đó là do chân nguyên nội lực của song phương có chênh lệch đáng kể. Thế nhưng lần này đáng lý phải có kết quả khác đi mới đúng. Vì nguồn chân nguyên nội thể của Long Kỳ Hải có thể nói là cả một dòng suối chân nguyên không bao giờ ngừng kể từ khi chàng đã Dịch Cân Tẩy Tủy – Vô Vi Thanh Luyện - Thất Đạt Âm Dương và Hồng Hoang Vô Cực.

Vậy mà ngọn chương lực hùng hậu của Long Kỳ Hải vừa đánh ra vẫn không hóa giải được ngọn trảo Hắc Sát của mụ quái bà.

Ngọn trảo kinh nọ vẫn ngang nhiên tồn tại, bất chấp chương lực của chàng vừa vận dụng đến sáu phần hỏa hầu lực đạo.

Và ngọn kinh Hắc Trảo đó cứ như một thứ vũ khí hữu hình hữu thể, được mụ quái bà vừa điều động vừa cười lên khanh khách:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Trên đời này kẻ có thể hóa giải được tuyệt kỹ của lão thân vẫn còn chưa sanh ra đâu, tiểu tử ! Xem này !

Được mụ quái bà điều động, ngọn kinh có hình Hắc Trảo càng lúc càng dẫn tới như muốn hủy diệt ngay tốt đầu là Long Kỳ Hải.

Thức ngộ được sự lợi hại của Hắc Sát Phi Trảo tuyệt kỹ, Long Kỳ Hải đành phải tuân theo lời di tự của phụ thân.

Chàng hét lớn:

- Mụ chó vội đặc ý ! Xem tuyệt học của bốn tọa đây !

Vù !

Tả lực đả lực! Một yếu quyết tinh tường và cốt lõi của Huyền Huyền Vô Vi tuyệt học tối thượng liền được Long Kỳ Hải ứng dụng.

Ngọn kinh Hắc Trảo đang dần tới bỗng chậm lại. Rồi như gặp phải khắc tinh, ngọn kinh Hắc Trảo sau một lúc lơ lửng và bất động trên không đột nhiên quay ngoắt lại và lao ngược trả về cho chủ nhân của nó.

Mụ quá bà không sao kiềm được sự kinh hoàng. Mụ the thé giọng hô hoán lên:

- Ta moên ! Đích thị là tà môn.

Vút !

Ầm ! Ầm !

Mụ quái bà chưa kịp hoàn hồn trước sự phản chủ vi khách, suýt nữa mụ đã bị chính tuyệt kỹ của mụ làm cho mụ phải thiệt mạng nếu mụ không kịp nhảy tránh đúng lúc, mụ bàng hoàng hơn khi bên tai nghe có tiếng quát kinh thiên của Long Kỳ Hải :

- Mụ không chịu nói có nghĩa là mụ cam tâm chịu chết ư? Đờ này !

Vù !

Ào ... Ào ...

Đến lúc mụ quái bà hiểu rằng mụ không còn là đối thủ của Long Kỳ Hải nữa thì đã muộn.

Dùng chưởng chạm chưởng, do chân lực không bằng mụ phải ở thế kém.

Thi triển Hắc Sát Phi Trảo, một tuyệt kỹ đặc ý của mụ thì mụ lại bị công phu kỳ ảo của Long Kỳ Hải biến thành đòn gây ông đập lưng ông.

Còn như vận dụng khinh thân pháp để lẩn tránh thì lại không đủ khinh linh huyền ảo bằng Tứ Tượng Hồng Hoang bộ pháp của Long Kỳ Hải.

Cuối cùng, mụ đành liều lĩnh khi ra chiêu tối hậu.

Lưng đang còng, mụ bỗng đứng ngay lên. Trụ toàn bộ thân mình vào cây trúc trượng, tóc vụt dựng cả lên, mụ quái bà tận lực bình sinh để tung ra một chưởng. Miệng méo xệch lại vì giận dữ, mụ the thé gào lên:

- Là lão thân chết hay tiểu tử ngươi phải chết ! Đờ !

Veo ... Veo ...

Nhìn mụ quái bà đến lúc này vẫn còn ngang ngạnh, Long Kỳ Hải không khỏi cười thầm:

- Tính khí của mụ quá cương cường, chẳng trách trượng phu của mụ phải chạy đến tận Thạch Phong Thành để dung thân.

Long Kỳ Hải vừa cảm nhận được luồng nhiệt khí tỏa ra từ ngọn chưởng của mụ quái bà liền lớn tiếng quát trả:

- Là Xích Dương Chưởng ư, mụ có biết thế nào là Âm Dương tương khắc không? Xem đây !

Tả thủ của Long Kỳ Hải liền được chàng phất nhẹ ra. Và như lần chàng cùng với bảy cao thủ đối chưởng, ngay khi đạt được Hồng Hoang Vô Cực, ngọn kinh từ tả thủ của chàng khi xuất hiện lại lao đi nhẹ như không.

Đó chính là nhu kinh, một trong hai thái cực Âm Dương trong Lưỡng Nghi chưởng mà chàng đã thấu triệt được.

Ngọn Xích Dương Chưởng của mục quái bà đang lao đi như nước vỡ bờ, như lực phun trào của Hỏa diệm sơn, tưởng không còn một trở lực nào ngăn cản nổi, bỗng nhiên lại chạm phải luồng lực đạo nhu hòa của Long Kỳ Hải.

Một tiếng chấn động long trời lở đất liền vang lên làm cho mọi người đương diện phải kinh hãi.

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Tiếng âm vang của dư kinh còn chưa dứt, mọi người chợt nghe mục quái bà hoảng loạn kêu lên:

- Tuệ nhi ! Bọn Cao Thạch đi đã lâu sao chưa quay lại? Phụ thân người đâu?

Bạch y nữ lang thay vì đáp lời lại hô hoán lên:

- Không xong rồi, lão Tổ ! Lão tổ nên triệt thoái thì hơn.

Vũ Văn Ngọc Hà hét lên lanh lảnh:

- Đến lúc này mà người còn nghĩ đến chuyện triệt thoái được sao ! Xem chưởng !

Vù !

Ào.. Ào ...

Mục quái bà không can tâm triệt thoái như Bạch y nữ lang vừa nói theo đúng thực trạng, mục lại gầm lên phẫn nộ:

- Cao Thạch ! Cao Phi ! Bọn người đâu rồi? Xú tiểu tử ! Lão thần quyết liều chết với người. Đỡ !

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Thật xảo hợp, âm thanh của Cao Thạch chợt vang lên:

- Nguy rồi, Lão tổ ! Nguy cấp rồi Lão tổ !

Những tưởng khi Cao Thạch lên tiếng sẽ là những lời cấp báo tin vui cho mục quái bà, vì như câu hỏi mà Long Kỳ Hải vừa nghe mục hỏi chính là bọn Cao Thạch được mục sai đi là để dẫn đường cho lão Tiêu Đạt Nhân đến nơi này hầu tiếp trợ cho mục, nào ngờ lại là lời báo nguy.

Và do lời báo nguy của Cao Thạch quá mập mờ nên người nghe dù là ai cũng phải hồ nghi và muốn hỏi cho rõ.

Chính mục quái bà đã lên tiếng hỏi:

- Cao Thạch ! Sao lại là nguy? Sư phụ của người đâu? Hửn...

Mục quái bà chưa kịp hỏi dứt lời, một tràng cười ngạo mạn chợt lồng lộng vang lên khiến ai ai khi nghe được cũng phải nôn nao lo lắng:

- Ha ... Ha ... Ha ...

Nếu câu hỏi của mục quái bà chưa được Cao Thạch đáp lại, khiến mục có phần hoang mang khi nghe tràng cười lạ lùng này thì Long Kỳ Hải lại thừa năng lực để biết được chuyện gì đang xảy ra và vì chuyện gì mà Cao Thạch phải hốt hơ hốt hải báo nguy luôn miệng.

Dựa theo âm thanh tràng cười đang vang dội, Long Kỳ Hải kêu thẳm:

"Là lão quái vật?"

Chính Vũ Văn Ngọc Hà cũng đã nhận ra trước một viễn cảnh mà nàng đang tưởng tượng ra nếu như quả nhiên nhân vật nàng vừa nghĩ đến thật sự đang xuất hiện.

Nàng vội nhảy lùi để lại một mình Bạch y nữ lang có phần hoang mang kinh ngạc.

Sau cùng, mục quái bà cũng đã nhận ra là ai vừa cười.

Mục thảng thốt kêu lên:

- Là lão ư? Có phải lão không, lão già bì ồi?

Tràng cười vẫn tiếp diễn, tịnh không một lần mở miệng để thừa nhận hoặc phải bác bốn chữ "Lão già bì ồi !" do mục quái bà vừa gán cho.

Tuy nhiên, tại đương trường nếu có ba nhân vật nhận ra tiếng cười là do ai phát ra thì cả ba nhân vật này đều biết là họ nghi ngờ không sai.

Vút !

Một lão già cổ quái chỉ còn có một chân đang hiển hiện tại đương trường.

Những âm thanh hỗn loạn liền vang lên...